HALKIN KURTULUŞU

16 AĞUSTOS 1976
250 KURUŞ
18

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

• Savaşın kışkırtıcıları iki süper devlet ve işbirlikçileridir.
Türkiye ve Yunanistan halklarının bu savaştan kazanacakları hiçbir şey yoktur

EGE'DE SAVAŞA HAYIR!

Emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileri, yarım yüzyılı aşkın bir zamandır Yunanistan ve Türkiye halklarını, gerici ve şöven ideolojilerden yararlanarak, düşmanlıkları körükleyerek ve onların milli duygularını sömürerek birbirlerine karşı kışkırtmada ustalık kazanmışlardır. Emperyalizmin bunalımının derinleştiği dönemlerde, Türkiye ve Yunanistan'ın ilişkileri çok kere bu yöntemle gerginleştirilmiş, savaşa kadar varmıştır.

Bugün yine emperyalizmin bunalımının derinleşmesiyle birlikte ABD ve Rus emperyalistleri, bu eskimiş kanlı oyunu, yerli işbirlikçileri ve faşistler aracılığıyla yeniden piyasaya sürüyorlar.

Son günlerde HORA'nın Türkiye karasuları dışında "bilimsel" araştırmalar yapmak için Ege'ye açılması, hem Türkiye'de hem de Yunanistan'da işbirlikçi hakim sınıfların savaş, saldırganlık ve kan kokan siyasetleri, ve iki süper gücün açık ve gizli kışkırtmaları sonucu günün en önemli siyasi olayı haline geldi.

Ege'de ciddi bir siyasi buhran gelişmekte, daha doğrusu, süper güçler ve onların işbirlikçileri tarafından oluşturulmaktadır.

Türkiye ve Yunanistan işbirlikçi hakim sınıfları, Ege'de, doğal kaynaklar ve karasuları sınırı, kıta sahanlığı gibi milli hak ve çıkarları savunur görünerek, iki ülkeyi gergin bir savaş ortamına sokuyorlar.

İŞBİRLİKÇİ HAKİM SINIFLAR EGE KONUSUNDA GERÇEK NEDENLERİ FAŞİST VE IRKÇI GÜRÜLTÜLERLE GÖZDEN KAÇIRMAYA UĞRAŞIYORLAR.

Ege'deki buhranı, "milli çıkarların ihlali"; "milli hak ve çıkarların "savunulması" yaratmamaktadır. Çünkü iki ülkede de işbirlikçi hakim sınıflar egemendir. Bu günün koşullarında işbirlikçi hakim sınıfların Ege'deki milli çıkarları savunmaları düşünülemez. Onlar, adı üstünde, milli olmayan işbirlikçi sınıflardır. Belirli tarihi şartlarda işbirlikçi hakim sınıflar milli çıkarları savunmak zorunda kalabilirler. Ama bu şimdiki şartlarda mümkün değildir.

MC hükümetini oluşturan partiler, haşhaş ekimi konusunda ABD'ye kul köle olup, haşhaş ekimini kısıtlamaktan, hatta toptan yasaklamaktan yana çıkmamışlarmıydı? Petrol rafinerilerinin millileştirilmesi fırsatı karşısında geçen sene ellerini kavuşturup milli çıkarlara ihanet etmemişler miydi? ABD'ye ülkemizin topraklarını askeri üs olarak peşkeş çekmekle İŞBİRLİKÇİ olduklarını açıkça göstermediler mi? Aynı şeyler Yunanistan hakım sınıfları için de geçerlidir. Onlar da NATO'nun askeri kanadına yeniden girmek için her türlü tavizi vererek ABD emperyalizmine kulluk ediyorlar.

HORA üzerine bu kadar gürültü kopartan Türkiye ve Yunanistan işbirlikçi hakim sınıfları, binlerce tonluk Rus savaş gemisi KİEV'in bütün dünyada gerginliği arttırarak; hem Türkiye'nin hem de Yunanistan'ın egemenliklerini hiçe sayarak Ege'nin göbeğinden Akdeniz'e inmesi karşısında neden milli çıkarlara sahip çıkmadılar?

Çünkü onların amaçları milli çıkarları savunmak değildir. Bir yandan emperyalizme binlerce kölelik zinciriyle bağlanıp işbirlikçilik yapmak, bir yandan da milli çıkarları savunmak olamaz.

EGE'DEKİ BUHRANIN NEDENLERİ

Bu günün şartlarında milli çıkarları savunmak, ancak iki süper güce karşı açık ve kararlı bir mücadele vermek ve Üçüncü Dünyayla bir saf tutmakla mümkündür. Ne Türkiye ne de Yunan işbirlikçi hakim sınıfları bunu yapmamaktadırlar.

Bu sebeplerle, Ege'deki siyasi buhranın temel nedeni; işbirlikçi hakim sınıfların demagojik bir şekilde ilan ettikleri gibi, "milli çıkarların savunulması" değildir.

Buhranın temelinde iki esaslı ve birbirine sıkı sıkıya bağlı etken vardır:

1- EMPERYALİZMİN BUHRANI DERİNLEŞMEKTE VE İKİ SÜPER GÜÇ DÜNYAYI HIZLA YENİDEN BİR PAYLAŞIM SAVAŞINA SÜRÜKLEMEKTEDİRLER.

İki süper güç dünyanın her yanında barış ve yumuşama yaftaları altında savaş kışkırtıcılığı yapmaktadır. Bunun sebebi, emperyalizmin kaçınılmaz olarak derinleşen buhranı ve Rus emperyalistlerinin dünya pazarlarını yeniden paylaşma talebidir.

İki süper güç de bu siyasetin, yani savaşa hazırlık siyasetinin karşısında, emperyalizmin çöküşü süreci içinde kaçınılmaz olarak ortaya çıkan Üçüncü Dünya Ülkeleri'ni ve onların hegemonyacılığa ve emperyalist sömürüye karşı yürüttükleri mücadeleyi esaslı bir engel olarak görüyor, onun için de her yerde ve fırsatta Üçüncü Dünya Ülkeleri'nin arasındaki birliği parçalamak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Muhtemel paylaşım savaşının odak noktası, Avrupa ve Akdeniz olacaktır. Ege'nin Türkiye ve Yunanistan'ın bu alanın çok önemli bir kısmı oldukları ortadadır. Türkiye ve Yunanistan'ın güçlü bir Üçüncü Dünya siyaseti uygulamaları, hem kendilerini hem de Üçüncü Dünyayı iki süper güce karşı büyük ölçüde güçlendirecektir. İşte emperyalistler özellikle böyle bir gelişmeyi engellemek için Türkiye ile Yunanistan'ı birbirine karşı kışkırtıyorlar.

Ege'deki siyasi buhranın temel nedenini oluşturan birinci etken budur. Yoksa, milli çıkarları "savunan"(!) işbirlikçilerin "vatanperver"likleri değil.

2- TÜRKİYE VE YUNANİSTAN İŞBİRLİKÇİ HAKİM SINIFLARI ÜLKE İÇİNDE YÜKSELEN SINIF MÜCADELESİNİ BASTIRMANIN VE DERİNLEŞEN EKONOMİK BUHRANI FAŞİST BASKILARLA HALKIN SIRTINA YÜKLEMENİN TERTİBİ İÇİNDEDİRLER.

Türkiye ve Yunanistan işbirlikçi hakim sınıfları, milli çıkarlar tartışmasını sadece demagojik bir kandırmaca olarak öne çıkarıyorlar. Onların şu andaki esas görevleri ve istekleri emperyalizme hizmet etmek; ülke içinde biraz daha ayakta kalıp azgınca sömürmenin yollarını araştırmaktır. Bundan ötürü Ege siyasi buhranı, işbirlikçiler için değerli bir araçtır.

Bu gün iki ülke de içinden çıkılması çok güç ekonomik ve siyasi buhranların içindedir. İki ülkenin işçi sınıfı ve emekçi halkı da hızla bilinçlenmekte ve bu ülkelerde emperyalizmin ve işbirlikçilerinin varlığını tehlikeye düşürmektedir.

İşbirlikçi hakim sınıflar milli duyguları sömüren saldırgan ve şöven bir dış siyaset izleyerek, bütün bu tehlikelerden bir süre için kurtulabileceklerini hesaplamaktadırlar. Emekçilerin milli duygularının şövenizme alet olması; işbirlikçi hakim sınıfların durumunu rahatlatacak, onları çivi üstünde oturmaktan kurtaracaktır. Şövenizmin kudurganlığı belli bir süre için bile olsa sınıf mücadelesini hakim sınıfların lehine çevirebilir. Mücadeleyi durgunlaştırabilir.

İşbirlikçiler bu havanın yaygınlaşması için çalışıyorlar. Bu, dünya barışının tehlikeye girmesinin yanında, ülke içindeki faşist saldırının azgınlaşmasına, sömürünün doludizgin artmasına yolaçacaktır. "Kendi Uçağını Kendin Yap" türü sömürüden ağır vergilere, "gönüllü ücretsiz çalışma"ya kadar her tür soygun, şövenizmin kabarmasıyla kolayca yapılabilir.

Savaş durumunun "sıkıyönetim"inin halk için ne olduğunu herkes az çok biliyor. Daha şimdiden toplu sözleşmenin merkezileştirilmesi, kıdem tazminatının dondurulması lafları piyasaya

De.Sa.6'da

Türkiye ve Yunanistan işbirlikçi hakim sınıflarının şu andaki esas görevleri ve istekleri emperyalizme hizmet etmek; ülke içinde biraz daha ayakta kalıp halklarını azgınca sömürmenin yollarını araştırmaktır.

• SENDİKA HÜRRİYETİNİN GASPEDİLMESİ VE ÜCRETLERİN DONDURULMASI İÇİN HAZIRLANAN TASARILARA KARŞI:

Genel Greve Hazır Olalım!

Hakim sınıflar, işçi ücretlerini dondurmayı, kendilerinin denetleyebilecekleri tek tip sendikaların kalmasını, işçi sınıfının kazanılmış ekonomik ve siyasi haklarını gaspetmeyi amaçlayan yeni hazırlıkların içindedirler. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin sözcülerinin demeçleri, MESS (Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası) kongresinde alınan son kararlar ve faşist MC'nin aynı doğrultuda hazırladığı kanun tasarıları bunun açık ifadesidir. Onlar bu şekilde, içinde bulundukları ekonomik siyasi buhranın bütün yükünü halkın sırtına yıkmak istemektedirler.

Hükümetin kanun tasarılarına karşı çeşitli sendikaların kararlı tepkisi karşısında fasist MC'nin yalancılıkla tescilli başbakan yardımcısı T. Feyzioğlu böyle bir hazırlığın olmadığını söyledi. Ardından sendika ağası Türk-İş Genel Başkanı Halil Tunç "Biz zaten bu hükümetten böyle bir şey beklemeyiz" dedi.

Ne Feyzioğlu'nun yalanı, ne de sendika ağası Halil Tunç'un söyledikleri işçi sınıfının dikkatlerini dağıtmamalıdır. Bu tasarılar yeni değildir. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin çeşitli örgütlerinin kongre kararlarında ve sözcülerinin demeçlerinde en temel talepler olarak vardır. Hazırlığı aylardır yapılmaktadır. Faşist MC iktidarı fırsat kollamaktadır. Onlar Ege sorunundan da yararlanarak baskıları yoğunlaştırmak, faşist tasarılar için zemin hazırlamak ve kitlelerin dikkatini dağıtmak çabası içindedirler. Devrimci ve demokrat güçlerin en zayıf oldukları anda bu tasarıları kanunlaştırmak istemektedirler.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi bir yandan güçlerini toparlayıp daha merkezi hale getirirken diğer yandan kamuoyunu da etkilemeye çalışmaktadır. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin sözcüleri, fiyat artışlarını ücret artışlarının yarattığını sendikalar arası rekabetin bunu körüklediğini, sonuç olarak bunların ekonomiyi iflasa sürüklediğini ve fabrikaların kapanmak zorunda kaldığını iddia ediyorlar.

Bütün bu söylenenler doğru mudur? Hayır. Bugün fiyatlar yükseliyorsa, hayat her geçen gün emekçi halk için daha yaşanmaz hale geliyorsa bunun sorumlusu onlardır. Yani, işbirlikçi tekelci burjuvazi, toprak ağaları ve onların iktidarı faşist MC'dir. Fiyatların artmasının nedeni bir avuç gözü dönmüş sömürücünün daha fazla kar elde etme, kitleleri iliklerine kadar sömürme isteğidir. Fakat onlar evsahibini bastıran yavuz hırsız örneği davranıyorlar ve böylece gerçekleri gizliyebileceklerini sanıyorlar.

1975 yılında fiyat artışları % 20'yi bulurken, ücret artışları ise % 16,5'ta kalmıştır. Yani, emekçiler daha da yoksullaşmışlardır. En fazla yaygarayı koparan MESS in işkolunda üretim maliyetinde işçilik payı % 17'dir.

De.Sa.6'da

Hakim Sınıflar Söylüyor...

MESS RAPORUNDA NELER BULUNMAKTADIR?

"İşçi ücretlerindeki artışların fiyatları yükselttiği, sendikalar arası rekabetin bunu körüklediğini ve ekonomiyi iflasa sürüklediğini "iddia" edenbüyük patronlar en son MESS (Maden Eşya Sanayicileri Sendikası) Kongresinde işçi sınıfının ekonomik, demokratik ve siyasi haklarını gaspetmeye yönelik şu kararları almışlardır:

- "Olağan dışı ücret taleplerini önlemek için İşçi-İşveren-Hükümet Üçlüsünden oluşan bir ücretler konseyinin zamanı gelmiştir."
- "Toplu sözleşme görüşmelerine tek tek işverenler değil, işveren sendikası oturacak ve işkolu düzeyinde bir tek sendika muhatap alınacaktır."
- "Kıdem tazminatı yasanın öngördüğünden (30 günden) fazla olmayacak"
- "Yıllık ücretli izinler arttırılmayacak"
- "Sosyal yardımların sınırı çizilip dondurulacak"
- "Haftalık çalışma süreleri kısaltılmayacak"
- "1 MAYIS 'İŞÇİ BAYRAMI' OLARAK KABUL EDİLMEYECEK"

Faşist MC İktidarı Yasalaştırmak İstiyor...

FAŞİST MC İKTİDARININ HAZIRLADIĞI KANUN TASARILARINDA NELER BULUNMAKTADIR?

"Ücret artış taleplerini engellemek, ücret, fiyat ve genellikle gelir artışlarını düzenlemek için..."

- "Ücret artışlarını denetleyecek, gerektiğinde durduracak 'Ücret, Fiyat ve Gelirler Kurulu'".
- "Kamu kesimindeki bütün toplu sözleşmeleri gerçekleştirmekle sorumlu, aynı zamanda özel sektöre bu doğrultuda tavsiyelerde bulunacak "Merkezi Toplu İş Sözleşme Kurulu" oluşturulacaktır.

HALKIN KURTULUŞU

Somut Durum ve Yeni Görevler

Siyasi hayatımızın son günlerdeki bütün gelişmeleri, önümüzdeki aylarda sınıf mücadelesinin son derece şiddetleneceğini gösteriyor. Olaylara yakından bakan herkes gelişmenin bu yönde olacağının belirtilerini görebilir:

Sınıf mücadelesinin şiddetleneceğinin birinci belirtisi, binlerce bağla emperyalizme bağlı olan tekelci sermayenin işçi sınıfına karşı, sendika hürriyetini yok etmeyi, ücretleri dondurmayı, kazanılmış bir takım sosyal ve demokratik hakları gaspetmeyi amaçlayan yeni saldırıhazırlığınınsendikaların ve demokratik kuruluşların sert tepkisiyle karşılaşmış olmasıdır.

İkincisi, hükümet; işçi sınıfına, geniş emekçi kitlelere ve tüm demokrat güçlere meydan okurcasına DGM kanununu yeniden çıkarmak için parlamentonun Eylül başında yeniden toplantıya çağrılacağını açıkladı. Halkın mücadelesini bastırmak için hakim sınıfların sahip olduğu önemli araçlardan bir tanesinin de Devlet Güvenlik Mahkemeleri olduğunu bumahkemelerinbugüne kadarki uygulamalarından kavramış olan işçiler, köylüler, memurlar, öğrenciler, aydınlar DGM'nin yasalaşmaması için sonuna kadar mücadele etmekte kararlıdır. Geçtiğimiz günlerde işçi sendikaları, mesleki ve demokratik kitle örgütleri, "DGM'ye karşı Genel Grev", "Genel Direniş" sloganlarını yükselterek işçi sınıfının ve tüm halkın bu konudaki kararlılığını dile getirmişlerdir. DGM yasa tasarısının yeniden meclise getirilmesi, faşist MC iktidarıyla halk arasındaki mücadeleyi büsbütün kızıştıracak ve kıran kırana bir mücadelenin başlangıcı olacaktır.

Üçüncüsü, Ege'de kıta sahanlığı konusunda çıkan Türkiye ile Yunanistan arasındaki anlaşmazlık, sorunun barışçı bir biçimde ve nihai olarak çözümünü hiç arzulamayan iki süper güç tarafından kışkırtılarak şiddetlenmekte ve iki üçüncü dünya ülkesi arasında boş bir nedenden dolayı savaşa yol açabilecek bir duruma getirilmektedir. Eğer bir savaş patlarsa , her iki ülke de yıkıma sürüklenecek, zaten son derece zayıf bir ekonomiye sahip olan Türkiye ve Yunanistan'da hızla devrimci bir durum oluşacak, bunun sonucu olarak da sınıflar arasındaki mücadele alabildiğine keskinleşecektir.

Dördüncüsü, Ege'de derinleşen buhran, hem Yunanistan'ı hem de Türkiye'yi iki süper devlete daha da fazla bağımlı hale getirmekte, emperyalistlerle her iki ülkenin halkı arasındaki çelişmeleri keskinleştirmektedir.

Beşincisi, önümüzdeki yıl ülkemizde seçim yılıdır. Kasım'da toplanacak olan parlamento, 1977 Ekim'inde yapılması gereken seçimlerde değişecektir. Faşistler seçimin, kendi istedikleri şekilde sonuçlanmayacağını çok iyi bildikleri için, ya Yunanistan'la aradaki gerginliği, savaş ortamını veya benzeri bir şeyi bahane ederek seçimleri yaptırmamaya; ya da tam bir terör ortamında yapılan ve halkın özgürce oy vermesinin engellendiği şartlarda seçime gitmeyi planlamaktadırlar. Her iki durumda da halkın faşistlere karşı duyduğu ateşli nefret iyice artacak ve faşizme karşı mücadele şiddetlenecektir.

Bütün bu belirtileri göz önünde bulundurarak sınıf mücadelesinin keskinleşeceğini öne sürmek hiç de kahinlik değildir. Önümüzdeki dönemde, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı için çok daha sert ve çetin mücadele günleri birbirini izleyecektir.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler en geniş saflarla mücadeleye atıldığı, faşist saldırıları etkisiz kılacak kararlılığı gösterdiği ve bunun için gerekli olan hazırlığı ve teçhizatlanmayı daha bu günden başlattığı takdirde, muhtemelen faşizm, büyük bir gerileme süreci içine girecektir. Çünkü, ne Uluslararası, ne de ülke içi durum faşizm açısından iç açıcı olmaktan çok uzaktır.... Türkiye hakim sınıfları, Kıbrıs'ın işgalinden sonra dünya çapında düştükleri tecrit durumundan kurtulamamıştır. Bu gün onların, en yakın ilişkilerde bulundukları güçlerin dünya halklarının baş düşmanı olan Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi olması rastlantı değildir; tersine bu tecritin doğal bir sonucudur. Ayrıca ülke içinde hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişmeler, çeşitli faşist klikler arasındaki çelişmeler ve özellikle emekçi halkla faşistler arasındaki çelişmeler gittikçe daha fazla keskinleşmektedir.

De.Sa.6'da

Faşistler Kendi Kanunlarını Çiğneyerek Birbirlerini Kolluyorlar

Cumhurbaşkanı F.Korutürk'ün 27 Mayıs Bayramı dolayısı ile "Pan-İslamizm", "Pan-Türkizm" konusunda yaptığı konuşmaya verdiği cevapta Cumhurbaşkanı'na hakaret eden Türkeş hakkında savcılık tarafından açılan soruşturma Adalet Bakanı İsmail Müftüoğlu tarafından engellendi.

Bu olay, hakim sınıflar arasındaki çelişkinin gittikçe derinleşmekte olduğunun bir göstergesidir.

İkincisi, usul hukuku yasasına göre açılan davaları engelleme yetkisi olmayan Adalet Bakanı Müftüoğlu'nun davranışı ise, faşistlerin birbirlerinin suçlarını örtbas etmek için kendi yasalarını bile nasıl çiğnediklerini bir kere daha göstermektedir.

Dernekler Üzerindeki Baskıya Son

MC faşistleri, sömürüye, zulme ve faşist baskılara karşı direnmek için gün geçtikçe daha fazla örgütlenen halk kitlelerinin birliğini kırmak, örgütlenmesini engellemek istiyor. Bu yüzden halk derneklerine, meslek kuruluşlarına ve öğrenci derneklerine azgınca saldırıyor. Son haftalarda onlarca dernek polis tarafından basıldı, tahrip edildi; dernekte bulunanlar göz altına alındı, tutuklandı, pek çoğuna işkence yapıldı. Ankara'da arasında Körler Derneği'nin de bulunduğu 20 kadar dernek, İzmir'de 1h dernek, Istanbul'da 4 dernek polis tarafından basıldı. Bazıları kapatıldı. Bir dernek dinamitlendi. Ayrıca "Fatih Halkevi" "Türk Folklor Derneği" zorla boşalttırıldı.

Anayasa'ya aykırı oldukları gerekçesiyle , kuruluş kanunu iptal edilen DGM'lerin faşist savcıları asılsız suçlamalarla devrimci, demokrat ve yurtseverleri yargılamakta, mahkum etmektedirler.

İzmir'de "Ege Devrimci Kültür Derneği" yöneticileri komünizm propagandası yaptıkları iddiasıyla DGM tarafından hapis cezalarına çarptırıldılar. Adana Yüksek Öğrenim Kültür Derneği (AYÖKD) İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği (İYÖKD) ve daha pek çok dernek yöneticilerinin mahkemeleri devam ediyor. (TÖB-DER, TÜTED şubeleri, Öğrenci ve Halk Dernekleri).

Bazı yerlerde normal mahkemeler kapatma kararlarından çoğunun kanunsuz olduğunu tespit etmesine rağmen MC hükümetinin faşist idari yetkilileri demokrat hakimlerin verdiği kararları uygulamamakta ısrar ediyor.

Halkın dernekler içinde örgütlenmesini engellemek için, elinden geleni yapan faşist MC'ye karşı baskıları göğüsleyebilmek için mutlaka daha geniş kitlelerle bir an önce kaynaşabilmeli ve bütün dernekler aralarında güçbirliği yapmalıdırlar. Bir derneğe yapılan baskıya bölgedeki diğer bütün dernekler birlikte karşı koymalıdır. Birlikte kitle hareketleri, yürüyüş ve mitingler düzenleyerek dernekler üzerindeki, halkın örgütlenme özgürlüğü üzerindeki faşist baskılara karşı mücadele edilmelidir.



HALKIN KURTULUŞU Yayınını Sürdürecektir

HALKIN KURTULUŞU 18. sayısıyla iki aya yakın bir süreden sonra yeniden yayınına devam ediyor.

Gazetenin eski sahibi Zeki Gümüşel ve diğer emekçileri uzun bir süreden beri tutuklu bulunuyorlar. Davalarına yakında Devlet Güvenlik Mahkemesinde bakılacak.

HALKIN KURTULUŞU; yayın hayatına başlamasıyla birlikte başlayan faşist MC iktidarının baskı ve terörü, gazete sayılarının toplatılması, sahibinin ve diğer emekçilerinin tutuklanması, çeşitli yerlerde satıcı ve dağıtıcılarının faşist baskı ve tehditlerle karşılaşmasıyla ve bütün bu baskıların son sayılarında daha da yoğunlaşmasıyla, 17. sayıdan sonra yayınına bir süre ara vermek zorunda kaldı.

Bu dönemde biz gazeteyi eski sahibinden devraldık. Bu arayı değerlendirmek üzere gazetenin teknik işlerini ve dağıtımını daha yeterli bir hale getirmeye çalıştık. Şimdi HALKIN KURTULUŞU yeni sahibi ve yeni emekçileriyle yayın hayatına devam ediyor, mücadelesine devam ediyor.

HALKIN KURTULUŞU'nun bugüne kadar sahip olduğu dünya görüşünde, bu teori ışığında dünya ve Türkiye tahlillerinde ve bütün bunların üzerinde yükselen siyasi ve diğer tezlerinde ve görev tesbitlerinde bir değişiklik olmayacaktır.

HALKIN KURTULUŞU, yayın hayatına atılışının ilk günlerinden itibaren halkın gazetesi; işçilerin, köylülerin memurların, gençlerin ve aydınların gazetesi olmuştur... Mücadelesi boyunca gerek maddi yönden, gerekse yazı yönünden onlara dayanmıştır. "Halkın devrimcı mücadelesine hizmet" ilkesini en temel ilkesi olarak tesbit etmiştir.

Gazetemiz HALKIN KURTULUŞU 18. sayısıyla yayınına devam ederken gene sadece halka dayanmaktadır. Geçmiş dönemdeki en temel tezlerini hayat içinde geliştirerek, bütün baskılara rağmen mücadelesine devam edecektir.

HALKIN KURTULUŞU

POLONYA İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

● İşçiler ve emekçi halk Rus sosyal-emperyalizmine ve onun işbirlikçi revizyonist Gierek iktidarına karşı mücadele ediyorlar

Haziran ayı sonlarında Polonya, işçi sınıfının ve geniş halk kitlelerinin revizyonist burjuva Gierek iktidarına ve onun patronu sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı yoğun mücadelelerine sahne oldu.

Halkın en temel gıda maddelerinin fiyatlarının aşırı derecede yükseltilmesini protesto etmek ve önlemek üzere işçiler 25 Haziran'da başkent Varşova'da grevlere giriştiler. Grevler ve protesto hareketleri diğer şehirlere ve geniş halk kitlelerine hızla yayıldı. Grevler ve işi yavaşlatma eylemlerinin yanında bir çok yerde işçiler devrimci şiddete de başvurdular. Bugün bir burjuva partisi olarak yozlaşmış olan, iktidardaki Polonya Birleşik İşçi Partisi'nin binalarını tahrip ettiler.

Geniş işçi kitleleri, "Bütün İktidar İşçi Sınıfına", "Sınıf Sömürüsüne Karşıyız" vb. siyasi sloganlar kullandılar ve mücadelelerini doğrudan doğruya revizyonist Gierek iktidarına ve onun patronu Sovyet sosyal-emperyalistlerine yönelttiler.

GIEREK REVİZYONİSTLERİ BURJUVA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN HER TÜRLÜ ARACINA BAŞVURDULAR.

Gierek iktidarı, bu olaylarda burjuva yüzünü açıkça ortaya koydu. Varşova ve diğer şehirlerdeki grevci işçilerin üzerine binlerce polis ve asker yolladı. Askeri araçlar yolları ve meydanları kuşattılar. Grevci işçilerin ve göstericilerin üzerine açılan ateşler sonucunda onlarca işçi öldü, bir çoğu yaralandı.

Durumu düzeltmek için söz de tedbirler alınacağını vaadederek demagojiler yapan yöneticiler, 17 Temmuz'da tutukladıkları grevci işçilerin mahkemelerini başlattılar. Hareketlere önderlik eden işçilere onlarca yıllık cezalar verdirdiler. Onlar, böylece devrimci işçi hareketine karşı burjuva diktatörlüğünün her türlü baskı aracına başvurabileceklerini gösterdiler.

POLONYA İŞÇİLERİNİN KARARLI MÜCADELESİ REVİZYONİST İKTİDARI GERİLETTİ.

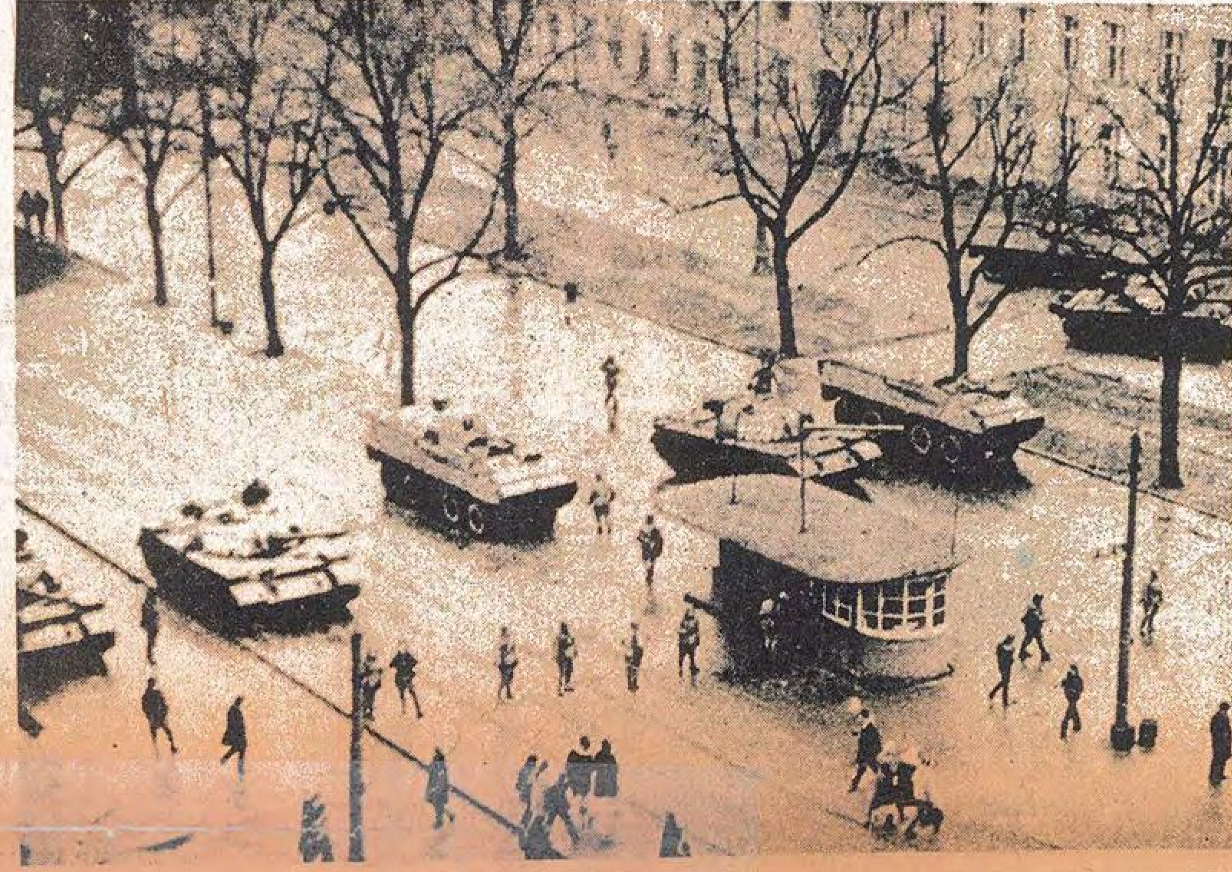
İşçilerin ve emekçi halkın kararlı mücadeleleri karşısında Gierek iktidarı gerilemek zorunda kaldı. 24 saat içinde, temel gıda maddelerinin fiyatlarının yükseltilmesi için alınan kararın iptalini ilan etmek zorunda kaldı. Bu olay, şanlı bir mücadele geçmişine sahip olan Polonya işçi sınıfının revizyonist ihanet karşısında boyun eğmeyen devrimci kararlılığını ve mücadele bayrağını daima yüksekte tutan muazzam gücünü bir kere daha ortaya koydu.

POLONYA İŞÇİ SINIFININ REVİZYONİST BURJUVA İKTİDARINA KARŞI ŞANLI BİR MÜCADELE GEÇMİŞİ VARDIR.

Polonya işçi sınıfı önderliğinde Polonya halkı, yakın geçmişte bir çok kereler revizyonist diktatörlüğe ve onun uygulamalarına karşı yaygın eylemlere girişmiş ve devrimci mücadelenin grevler den devrimci teröre kadar uzanan bütün biçimlerine baş vurmuştur.

Yakın geçmişte Aralık 1970 hareketleri, işçi sınıfının mücadelesinin şanlı bir sayfasıdır. "Kızıl Aralık" hareketleri sırasında, o zamanki revizyonist Gomulka yönetiminin aynı türden kararlarına karşı, Polonya'nın bütün şehirlerinde ayaklanmalar başladı. 14 Aralık 1970'de tersane işçileri greve başladılar. Üniversite öğrencilerini de yanlarına alarak gösteriler düzenlediler. Revizyonist Gomulka yönetimi de burjuvazinin bütün baskı ve terör araçlarına başvurdu. Her yerde işçilerin üzerine polis ve ordu birlikleri sev ketti. Açılan ateşlerle onlarca işçi öldürüldü. Göstericilerin yüzlercesi yaralandı. İşçiler o zaman da hainlerin yuvalandığı Birleşik İşçi Partisi'nin binalarını tahrip ettiler, siyasi polis merkezlerini bastılar. Polonyadaki Sovyet ordusu alarma geçirildi. Direniş hareketinin bütün ülkeye yayılması sonucunda revizyonistler göstermelik bir yönetim değişikliğine gittiler. Gomulka'nın yerine yeni bir revizyonist, Gierek getirildi. Gierek yönetimi işçi hareketini kanla bastırdı. İşçi önderleri birbiri ardına KGB ve Polonya Gizli Servisi ajanları tarafından öldürüldüler.

Sonunda bastırılmasına rağmen Kızıl Aralık olayları revizyonist yönetimi geriletti. Halkın kararlı mücadelesi karşısında revizyonistler uzun bir süre hiç değilse fiyatlarla oynayamadılar.



Tanklarını, askerlerini ve polisini yüzbinlerce işçinin üzerine gönderen bir iktidar işçi sınıfının iktidarı olabilir mi?

Polonya'da sosyal-faşist diktatörlüğüne karşı mücadelenin önderi: P.K.P

Polonya Komünist Partisi (PKP), İktidardaki Polonya Birleşik İşçi Partisinin bir burjuva revizyonist parti olarak yozlaşması ve Gomulka ve Gierek kliklerinin yönetiminde sosyalist devrime ve işçi sınıfına ihaneti sonucunda; Marksizm-Leninizmin, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin hayati çıkarlarının ve devrimin savunulması temeli üzerinde PBİP ile aralarına kalın bir savaş çizgisi çeken Polonyalı komünistler tarafından 1965 yılında kuruldu. Parti için mücadelenin bundan da ha da eski bir tarihi vardır.

PKP, Polonya işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin revizyonist burjuva iktidara ve sovyet sosyal emperyalizmine karşı mücadelelerinin önderidir. Parti, Gierek kliğinin sosyal-faşist iktidarının zor şartlarında illegal bir mücadeleyi başarıyla yürütmektedir.

PKP, Gierek kliğinin ve PBİP'nin sosyalizme ihanet politikasını reddetmekte; sınıf mücadelesinin, marksizm-leninizmin ve sosyalizmin devrimci ilkelerini savunmaktadır. Parti, Polonya'da komünist parti önderliğinde işçi sınıfının siyasi iktidarı yeniden ele geçirmesini ve devrimi kendi iktidarı altında sürdürmesini savunan bir siyasete sahiptir.

PKP, Polonya'da emekçi halkın ancak işçi sınıfının önderliğinde devrimci ve silahlı mücadele yoluyla bağımsızlığı kazanabileceğini; revizyonist diktatörlüğü yıkıp, yeniden kendi iktidarını kurabileceğini tesbit etmektedir.

PKP, Polonya işçi sınıfının önderi olarak; sosyalist ülkelerin, dünya proleter devrimci hareketinin ve ulusal ve toplumsal kurtuluşları için ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele eden dünya halklarının yanında yer almaktadır.

25 HAZİRAN MÜCADELELERİNİN ÖNDERİ, POLONYA İŞÇİ SINIFININ ÖZ ÖRGÜTÜ POLONYA KOMÜNİST PARTİSİDİR

Revizyonist burjuva diktatörlük altındaki Polonya'da işçi ve halk yığınlarının iktidara ve sosyal-emperyalistlere karşı mücadelesinin önderi PKP'dir. Aralık 1970 hareketlerinde önemli bir rol oynayan PKP Haziran olaylarında da halkın mücadelesini yönetmiştir. Daha sonraki mahkemelerde en amansız cezalara çarptırılanlar da PKP üyeleri olan işçilerdir.

PKP, 26 Haziran'da Polonya işçi sınıfına ve halka bir çağrı yayınladı. Onları; "Uyanışı sürdürmeye, tek bir yumruk gibi birleşmeye, kendi gücüne dayanarak devrimci bir taarruzla iktidar kliğinin karşı-devrimci taarruzuna cevap vermeye ve yeni mücadelelerle, elde edilen zaferleri sağlamlaştırmaya" çağırdı.

PKP çağrısında; "Son beş yıl içinde Gierek kliğinin Polonya'yı Rus sosyal-emperyalizminin yarı-sömürgesi haline getirmek yolunda büyük bir adım attığını; Polonya'nın emperyalist borçlarla kösteklendiğini, uluslararası sermayenin ucuz bor sası haline geldiğini" belirtti. "Burjuva ideolojisinin ve kültürünün hakim durumda olduğunu" vurguladı.

HALKIN TEMEL GIDA MADDELERİNE ZAM, POLONYA'DAKİ KAPİTALİST SİSTEMİN, SOSYAL-EMPERYALİZMİN YAĞMASININ VE BUNLARIN SONUCU OLAN EKONOMİK BUHRANIN ÜRÜNÜDÜR,

Gomulka ve Gierek kliklerinin revizyonist ihaneti, burjuva siyaset ve uygulamaları sonucunda Polonya'da kapitalizm yeniden hakim olmuştur. Bugün kapitalizmin bütün kanunları Polonya'da yeniden hüküm sürmektedir. Polonya ekonomisi içinden çıkılmaz bir duruma düşmüştür.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, Polonya ekonomisini tamamıyla kendilerine bağımlı ve kendi ihtiyaçlarına hizmet eder bir hale getirmişlerdir. Polonya, Gomulka ve Gierek revizyonistlerinin aracılığıyla uzun bir zamandan beri Rus emperyalizminin yağması ve soygunu altındadır.

Bütün bunların bir sonucu olarak Polonya ekonomisi derin bir ekonomik bunalımın içindedir. Bu yılın başlarından beri ekonomik durum daha da kötüleşmiş, tarım üretimi ve yan ekonomi ürünlerinin üretimi durmadan düşmüş ve bu dallarda üretim son derece yetersiz kalmıştır.

Ekonomik ve siyasi buna-

De.Sa.6'da

Ezilen Ulus Milliyetçiliğine ve Ezilen Ulus Milliyetçilerine Karşı Tavır Ne Olmalıdır?

Gazetemizin 16. sayısında Fevzi Aslansoy arkadaşın cenaze töreniyle ilgili haberde gazetemizin milli meseledeki temel görüşlerine uymayan bazı bölümler yer almıştı.

Gazetemizin bu konudaki temel görüşlerini ve haber yazısındaki yanlışları 17. sayıda açıklamıştık.

Gazetemiz üzerindeki artan baskılar dolayısıyla 17. sayı her yerde yaygın bir şekilde dağıtılamadı. Dağıtım bir çok yerde aksadı. Hatta gazetemiz bazı yerlere ulaşamadı.

Ülkemizde milli mesele önemli bir yer tutmaktadır. Üstelik proleter devrimcilerin bu meseledeki tavrı son derece önemlidir. Kendi yanlışımızı bir kere daha düzeltmek ve bir çok kişinin gazetemizden kaynaklanarak bu konuda yanlış fikirleri savunmasının önüne geçmek üzere 17. sayıdaki yazıyı tekrar yayınlıyoruz.

Gazetemizin milli meseledeki görüşleri öteden beri bir çok yazıda açıkça ortaya konduğu halde bir çok kişi fırsatçı bir tavırla HALKIN KURTULUŞU'nun bu haber yazısındaki yanlışlarını onun genel tavrı olarak göstermeye çalışmış; Kürt devrimci demokratlarına (Devrimci Kürt milliyetçileri) karşı da fırsatçı ve kafakolcu bir anlayışla yaklaşan bu kişiler milli duyguları istismar etmede gazetemizin haber yazısındaki yanlışından faydalanmaya kalkmışlardır.

Yazının yayınlanması bu yüzden de gereklidir.

Milli meselenin çözüme ulaşmadığı ülkelerde (bu anlamda bizim ülkemizde de), ezilen ulus milliyetçiliğine karşı tavır, proleter devrimcilerinin özellikle üzerine eğilmeleri gereken bir meseledir. Tarihi bir dönem boyunca ezen ulus şövenizminin ezilen milliyetten işçiler ve köylüler üzerinde yarattığı güvensizlik gözönüne alındığında mesele daha da önemlidir.

Sınıf bilinçli proletarya her türden milliyetçi ön yargılardan tamamiyle uzaktır. O, her somut meseleye ulus açısından değil, sınıf açısından bakar. Ulusal Kurtuluş meselesinde bile proleterya, burjuvazinin bayrağı altında değil; kendi denenmiş sınıf bayrağı altında toplanır, bütün bir ulusu bu bayrak altında toplanmaya çağırır.

Proleter devrimcileri, işçi sınıfına her türden milliyetçiliğin aşılanmasına karşı, milliyetçi duygu ve ön yargıların proletarya içinde yayılmasına karşı ve giderek işçiler arasına milli çitlerin çekilmesine karşı amansızca mücadele etmelidirler. Işçi sınıfının enternasyonalist eğitimine özel bir dikkat göstermelidirler.

Her türden milliyetçiliğin karşısında olmanın yanında; proleter devrimciler ezen ulus şovenizmi ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında kesinlikle bir ayırım yapmalıdırlar. Devrimci proletarya ezilen ulus milliyetçiliğinin işçi sınıfını ideolojik olarak etkilemesine karşı savaşırken; onun zulme karşı, ezen ulusun baskısına karşı, ezen ulusun zor-asimilasyon uygulamasına karşı, milli boyunduruğa karşı olan demokratik muhtevasını görmeli ve desteklemelidir.

Onlarca yıldır ezilen Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerinde uygulanan, milli zulümden ve bu zulme karşı sosyalistlerden devrimci bir ses yükselmemesinden, dolayı ezilen ulus ve milliyetlerden işçiler ve köylülerde oluşan güvensizlik duygularını kırmak üzere, devrimci proletarya ezen ulus şövenizminin en küçük bir etkisini taşımaktan şiddetle kaçınmalı, buna düşmektense ezilen ulus milliyetçiliğine taviz vermekten korkmamalıdır. Yıllardır süren eşitsizliği dengelemek, ezen ulusun fertlerini bu yönde eğitmek üzere, ezilen ulus ve milliyetler yararına bir eşitsizliği bile göze almalıdır.

Eğer devrimi gerçekleştirmek yolunda yürüyecekse, devrimci proletaryanın örgütü emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden yerli gericiliğe karşı, ülkedeki bütün devrimci hareket ve akımları bir bayrak altında toplayabilmelidir.

Çağımızda milli mesele, milli boyunduruğa karşı savaş gibi özel bir mesele olmaktan çıkmış; ulusların, sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin emperyalizmden kurtuluşu genel sorunu haline gelmiştir.

Ülkemizde Ulusal Demokratik Halk Devrimi, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve işbirlikçi hakim sınıflara karşı yöneltilmiş; her türlü gericiliğe ve milli baskıya karşı yöneltilmiş bir devrimdir. Bu devrim aynı zamanda ülkemizdeki milli meseleyi de çözüme ulaştıracaktır. Ulusal Demokratik Halk Devrimi ülkemizdeki bütün milliyetlerden işçilerin, köylülerin, ezilen halkın; Türkiye halkının eseri olacaktır. Devrimci proletarya devrimi zafere götürmek istiyorsa, ülkemizdeki her türlü devrimci hareketi; proletarya'nın hareketinin yanında, ezilen milletin devrimci hareketini, ezilen milliyetlerin hareketlerini de Ulusal Demokratik Halk Devriminin bayrağı altında toplayabilmelidir.

Sosyalizmin dünya üzerindeki prestiji, ezilen ulus ve halklara kurtuluş yolunu göstermesi temeli üzerinde bugün bir çok devrimci akım sosyalizmden esinlenmekte, kendisine sosyalist adını takmaktadır. Ülkemizde de durum budur. Ezilen Kürt ulusunun milli hareketinin bugünkü temsilcileri olan Kürt Devrimci Demokratları da kendilerine sosyalist adını takmaktadırlar. Devrimci proletarya, Kürt milli hareketinin demokratik muhtevasını sonuna kadar desteklerken, bu temel üzerinde devrimci Kürt demokratlarıyla her türlü ittifakın ve dayanışmanın içine girerken, ve giderek onları Ulusal Demokratik Halk Devriminin haklı bayrağı altına çağırırken; onların sosyalist olmadıklarını, proleter devrimcileri olmadıklarını vurgulamalı, onların marksizme yapmak isteyebilecekleri milliyetçi "katkılara" karşı, işçi sınıfının enternasyonalist ideolojisinin saflığını titizlikle korumalı ve onların Türkiye proletaryasının arasına milliyetçi çitler çekmesine karşı uyanık bir savaş vermelidir.

Devrimci proletarya, kendi programına; UDHD programına ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, ezilen ulusun bağımsız devlet kurma hakkını ve ulusların ve dillerin tam hak eşitliğinin savunulmasını mutlaka koymalıdır. Ancak, bunun yanında UDHD'nin güçlerini Türkiye halkı olarak tesbit etmeli ve ülkemizdeki bütün milliyetlerden işçilerin, köylülerin, tüm emekçi halkın arasına ulusal çitlerin çekilmesine, güçlerin bölünmesine karşı, bunu savunan ideolojilere karşı bir mücadele yürütmelidir. MİLLETLER ÖZGÜR, HALKLAR BİRLİK OLMALIDIR.

Kürt milli hareketinde son zamanlarda ortaya çıkan bir akım, milli meseleyi çözmede bir süper güce dayanılması gerektiğini savunmaktadır. Bunlar sosyal-emperyalist SSCB'nin sosyalist bir ülke olduğunu da iddia etmektedirler. Ülkemizdeki revizyonizm de bu temel üzerinde Kürt milli hareketi içinde yayılmak istemektedir. Bu tezin savunulması, Gerici Kürt Burjuvazininin ve en büyük Kürt toprak ağalarının çıkarlarının savunulmasıyla bir arada gitmektedir. Ezen ulus şövenizmi ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında ayırım yapan devrimci proletarya Kürt milli hareketi içindeki bu akımı da diğerlerinden ayırmalı, tecrit etmeye çalışmalıdır. SSCB'nin Irak Kürtleri üzerindeki kitle katliamını açıklayarak, bu tezin gerici ve uşak karakterini ortaya koymalıdır. Devrimci Kürt Demokratlarıyla ittifakı ve dayanışmayı savunan devrimci proletarya; uşak unsurlara, sosyal-faşist unsurlara karşı amansız olmalı onları tecrit etmeli ve etkilerini kırmalıdır.

En kısa bir şekilde özetlemek gerekirse, Devrimci proletarya;

- Ezen ulus şövenizmi ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında kesinlikle bir ayırım yapmalı, ezilen ulus milliyetçiliğinin demokratik muhtevasını desteklemelidir. Ezen ulus şövenizmine kapılmak yerine, ezilen ulus milliyetçiliğine taviz vermeyi yeğlemelidir. Ezilen ulus milliyetçilerine karşı hoşgörülü davranmalıdır.
- Devrimci Kürt demokratları ile dayanışma ve ittifak içinde olmalı, ancak onların marksizme milliyetçi "katkılar"da bulunmalarına ve proletarya arasına milli çitler çekmelerine karşı mücadele etmelidir.
- Kürt milli hareketi içinde, Devrimci Kürt demokratları ile bir avuç SSCB uşağı sosyal-faşist arasında bir ayırım yapabilmeli ve onları tecrit edebilmelidir.
- Ulusal Demokratik Halk Devriminin bayrağını yükseltmeli ve ülkemizdeki her türlü devrimci hareketi bir bayrak altında toplayabilmelidir. Ulusların kaderlerini tayin hakkını savunmalıdır. Milletlerin özgürlüğünün yanında halkların birliğini de titizlikle savunmalıdır.
- Ulusal Demokratik Halk Devriminin bayrağını yükselterek ülkedeki bütün devrimci hareketleri bu bayrak altında toplar ve bu temel üzerinde devrimci Kürt Demokratları ile sıkı bir dayanışma ve ittifak içine girerken, Marksizmin yüce bayrağını da yükseltmeli ve her türden milliyetçi ideolojiye karşı proletaryanın enternasyonalist öğretiminin saflığını savunmalıdır.

Yukarıda anlatılanların ışığında yaklaştığımızda Fevzi Aslansoy arkadaşımızın cenazesi ile ilgili haberde iki yanlış yapıldığını görebiliyoruz. Birinci olarak "Kahrolsun burjuva milliyetçiliği" sloganı ile ezen ulus şövenizmi ile ezilen ulus milliyetçiliği arasında yapılması gereken ayırım gözardı edilmiştir. İkinci olarak ise, Kürt milliyetçileri arasında bir ayırım gözetilmemiş ve SSCB uşağı bir avuç sosyal-faşistin tavrı Kürt devrimci demokratlarının da tavrıymış gibi bir sonuç çıkmasına müsaade edilmiştir.

Bu bir avuç uşak-zorba tecrit edilmek istenirken Kürt milliyetçileri arasında bir ayırım yapılmayarak hataya düşülmüştür.

Bir haber yazısında da olsa, yanlış bir anlatımın sonucu da olsa bu tür hatalardan şiddetle kaçınılmalıdır. Bundan sonra bu konuda daha da titiz davranmak gerektiği bilincindeyiz.

HALKIN KURTULUŞU

İki süper devlet dünya halklarının baş düşmanıdır

LÜBNAN'A HER TÜRLÜ MÜDAHALE SON BULMALIDIR

Suriye'nin iki süper devletin çıkarları doğrultusunda ve onların kışkırtması ve onayıyla giriştiği; Filistin ve Lübnan halklarının katledildiği Lübnan saldırısı Sosyal-emperyalist SSCB'nin ve ABD emperyalizminin iğrenç yüzlerini bir kere daha sergilemiştir.

Suriye bu saldırısıyla Filistin Ulusal Kurtuluş mücadelesine ağır bir darbe indirerek, Lübnan'ın iç işlerine devlet egemenliğine silahla müdahale etmesiyle, Arap ülkelerinin birliğini sarsarak Orta-Doğu halklarına ve Üçüncü Dünya ülkelerine ihanet etmiştir.

İşbirlikçi Hafız Esad rejimi bu ihanetini gizleyebilmek için "amacımız Lübnan'a barış ve düzen getirmek; Lübnan'ın parçalanmasını ve kardeş kanının dökülmesini önlemek" gibi eskimiş teraneleri kullanıyor. Sosyal-emperyalistler ise kendilerinin verdikleri silahlarla Filistin ve Lübnan halklarının kanları oluk oluk akıtılırken işgalin "Kardeş kanının dökülmesini önlemek" amacını taşıdığı yalanını söylüyorlar. Bunu söyleyenler Angola da iç savaşı kışkırtıp, emperyalist çıkarları uğruna kurtuluş örgütlerinin aralarındaki birlik antlaşmasını yırttıranlardan başkası değildir. Amerikan emperyalistleri ise Suriye saldırısına "iç savaşı durdurmak için şimdiye kadar yapılan en olumlu girişim" olarak alkış tutuyorlar.

Son günlerde ise sahte göz yaşları döküp "durumdan üzüntü duyduklarını" açıklıyorlar. Sosyal-emperyalistler saldırının başlamasından bir ay geçtikten, Suriye yapacağını yaptıktan sonra "Lübnan a dış müdahale haksızdır" diyorlar. O da Suriye'nin adını anmadan yuvarlak laflarla. Onlar Kıbrıs'ın işgali sırasında da aynı sahtekarlığı yapmadılar mı? Bu iki çakalın gerçek yüzleri her geçen gün daha iyi görülüyor, asıl niyetleri daha açık kavranıyor. Suriye Lübnan'a Rus yapısı tanklarla, uçaklarla saldırırken Şam'da bulunan yeni çarlardan Kosigin "Suriye'ye yardıma devam edeceklerini" söylemiyor muydu? Resmi organları Pravda'da "Suriye müdahalesi daha fazla kardeş kanının dökülmesini önlemek içindir" diyerek Suriye'ye saldırıya devam işareti vermediler mi? Saldırıdan önce "İsrail'in tepkisini frenlemek" vaadiyle birlikte Suriye'ye yeşil ışık yakan ABD emperyalistleri değil miydi?

"NE SAVAŞ NE BARIŞ"

Zengin petrol yataklarına ve önemli bir askeri konuma sahip Orta-Doğu, uzun zamandan beri iki süper gücün gözlerini diktikleri, hegemonya yarışında birbirlerini geçmek için kıyasıya mücadele ettikleri bir bölgedir.

İki süper devlet, bölgenin istikrarlı bir yapıya kavuşmasını, Filistin halkının zafere ulaşmasını ve bölgede kalıcı bir barışın kurulmasını önlemek için yıllardır el birliği ediyorlar. Dünya halklarının yeminli düşmanları olan bu iki çakal bölgede "ne savaş ne barış" şeklinde dumanlı bir havanın sürmesini istiyorlar. Bölge ülkelerinin ekonomik sıkıntılarını arttıran, uluslararası politikada daha çok müttefik aramaya iten bu durumdan yararlanarak "ekonomik ve askeri yardım", "dostluk" v.b. maskelerle bu ülkelere daha kolay sızabildiklerini ve egemenliklerini sürdürebildiklerini biliyorlar. Kendilerini "ekonomik, siyasi ve askeri olarak güçlü ve güvenilir müttefik" olarak yutturabiliyorlar. "Ne savaş ne barış" ortamı bölgedeki ülkelerin kaynaklarının önemli bir bölümünü silahlanmaya ayırmalarına yol açıyor. Dünyanın bu iki büyük ölüm tüccarı silah satışlarından kazandıkları milyarların çoğunu Orta-Doğu ülkelerinden kazanıyorlar. Bölgenin doğal kaynaklarını yağmalamanın bir yolu olarak "hammadde karşılığında silah satmayı" kullanıyorlar.

Suriye'nin Lübnan'a saldırısının, durup durup da, aylarca süren içsavaşta Lübnan ve Filistin halkları önemli bir başarı kazanmak üzereyken başlaması tesadüf değildir. Filistin Kurtuluş hareketinin önemli bir etkinlik kazandığı güçlü bir Lübnan iki süper devletin işine gelmemiştir. Böyle bir Lübnan, gerek ABD'nin gerekse sosyal-emperyalistlerin meşruiyet kazandırmaya çalıştıkları gayri meşru İsrail devletinin varlığını daha da tehlikeye sokacaktır. Yıllardır başını fazla ağrıtmayan kuzey sınırında kurulacak güçlü bir Lübnan İsrail'i askeri bakımdan daha da zor bir duruma düşürecektir. Filistin kurtuluş hareketini güçlendirecektir. Böyle bir sonuç iki süper devletin işine gelmez. Ayrıca Orta-Doğu'daki ilerici geçinen, işbirlikçi rejimlerin de işine gelmemektedir. Çünkü iki süper devletle birlikte kendilerinin de maskesi düşecektir.

FİLİSTİN HALKI KURTULUŞUNU KENDİ MÜCADELESİYLE KAZANACAKTIR.

İki süper devlet kendi çıkarlarını esas alan bir çözüm için Orta-Doğu ve Filistin halklarının önüne plan üstüne plan sunuyorlar. Aslında, sosyal-emperyalistler "sosyalist" maskesi takıp "enternasyonalist dayanışma" sözlerini bol bol kullanarak; ABD emperyalistleri ise "barış, özgürlük ve demokrasinin en büyük aşığı" rolünde yeni mevziler kazanmak, bölgenin yağmalanmasından en büyük payı almak için mücadele ediyorlar. ABD "adım adım barış [illegible] uygulatmaya çalışırken; sosyal-emperyalistler en iyi çözümün Cenevre'de toplanacak olan, tabii kendi etkinliklerinde olmak üzere ABD'nin de katılacağı, bir "barış konferansı" olduğunu kabul ettirmeye

De.Sa.6'da

Haftalık Gazete
* *Sahibi: Nevzat AÇAN*
* *Sorumlu Yazı İşleri Md: Selim AÇAN*
* *Yönetim Yeri: N. Osmaniye Cad. Ata İş Hanı 34/404 Cağaloğlu-ISTANBUL*
* *Yazışma Adresi: P.K. 1107 Sirkeci-ISTANBUL*
* *Abone Şartları: Yurtiçi yıllık: 125.- TL. Altı aylık: 65.- TL. Yurtdışı yıllık: 200.- TL. Altı aylık: 100.- TL.*
* *İlan Şartları: Santimi 30.- TL.*
* *Dizgi: OLİMPİYAT IBM Dizgi Bürosu*
* *Baskı: Daily News Web.*
* *İst. Dağıtım: Tür-Da*
* *Ankara Dağıtım: Can Ajans*
* *Ege Dağıtım: Ege Dağıtım.*

HALKIN KURTULUŞU

Divriği İşçileri MC'nin Faşist Uygulamasına Karşı 1,5 Günlük Direniş Yaptı

Divriği Demir madenlerinde burjuva basınında adından dahi söz edilmeyen bir direniş oldu. 4 yurtsever memurun faşist MC iktidarı tarafından sürülmesiyle 8 Temmuz sabahı başlayan direniş, 1,5 gün devam etti.

Gerek ilk defa böyle bir hareketin konması, gerek direnişe önderlik eden arkadaşların eksikliği ve tecrübesizliği, gerekse faşistlerin çabaları ve sendikacıların korkaklığı direnişi istenen hedefe ulaştıramadı. Buna rağmen büyük bir başarı sayıyoruz bu direnişi.

Direnişten önce 7 Temmuz akşamı pansiyonda toplanan işçi arkadaşlar, kendi aralarında görüşerek, bu sürgünlerin, ülkedeki faşist MC iktidarının baskılarının bir parçası olduğunu söylediler ve bunları geriletmenin tek yolunun aktif direniş olduğunu belirttiler.

Daha sonra pansiyona gelen Türk-İş 5. Bölge Temsilcisi sarı sendikacının yaptığı konuşma işçilerin büyük bir bölümünü gördü ve sendika zorunda kaldı. Divriği işçi temsilcisi Gazi Gündüz ise yaptığı konuşmada işçilerin MC faşist iktidarına karşı direnmeleri gerektiğini söyledi ve devrimcilerle aynı fikirde olduğunu ifade etti. Pansiyona gelen Kaymakam da işçilerin kararlılığı karşısında "ne karar alırsanız saygılıyım" demek zorunda kaldı. Bu arada sendika başkanı kararsız ve tutarsız tavırlarıyla dikkati çekiyordu.

Nihayet arkadaşlar alınan bir kararla 8 Temmuz sabahına kadar müddet tanıdılar. Şayet durumda bir değişiklik olmazsa direnişe geçeceklerini söylediler. Ve sabaha kadar çalışmalar devam etti. Bu arada bildiri hazırlandı. Sabahleyin durumda bir değişiklik olmayınca arkadaşlar iş yerlerine dağılarak direniş kararını duyurdular. Birçok iş yerinde direniş başlamıştı. Fakat bu arada özellikle "başkan" olmak üzere sendikacılar kararsız ve korkaktılar. Bu korkaklıklarını o dereceye vardırdılar ki, yazıları bildiriye dahi sahip çıkmadılar.

İş yerlerinin dağınıklığı, arkadaşların tecrübesizliği ve faşistlerin çabalarıyla sendikacıların korkaklığı, direnişin sağlıklı yürümesini engelliyordu. Buna rağmen hiç bir işçi direnişi reddetmedi.

1,5 gün sonra 9 Temmuz'da Vali'nin de geleceğini duyan korkak sendikacılar direnişi kesme kararı aldılar. Ve bütün iş yerlerine bu kararı yıldırım hızıyla bildirdiler.

En sonunda direniş, tüm bu aksaklıklara rağmen işçiler açısından başarıyla sona erdi. Çünkü, şimdiye kadar hiç seslerini duyamayan Divriği işçileri kendilerinin de direniş yapabileceğini gördüler. İşçi düşmanı hakim sınıflarda, en azından bir oyun tezgahlamaya kalkıştıklarında Divriği işçilerinin birliğini karşılarında göreceklerini anladılar.

Özellikle bu son direnişte "İşçilerin Sendika Yönetimine" gelmesinin şart olduğu anlaşıldı. Bu olay önümüzdeki sendika seçimlerinde bize ışık tutmalıdır.

Önümüzdeki zor günlerde vereceğimiz tüm mücadeleleri Ulusal Demokratik Halk Devrimi'ne tabi kılmak için ileri.

Ve, önümüzdeki sendika seçimlerinde, tüm anti-faşistlerin güç birliğiyle İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

YAŞASIN DİVRİĞİ İŞÇİLERİNİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!

DİVRİĞİLİ BİR GRUP DEVRİMCİ İŞÇİ

"BİZ BÖYLESİ BİR HAYATI HEMEN DEĞİŞTİRMEK İSTİYORUZ. FAZLA ACI ÇEKMEYE NİYETİMİZ YOKTUR"

Mersin'deki Anadolu Cam Sanayi'nde çalışan 1480 işçinin 1370'i DİSK'e bağlı Hür-Cam-İş sendikasına kayıtlıdır.

A.C.S. işçileri ekonomik haklarını elde etmek için greve gittiler. Grevin ilk günü askeri birliklerin, hem de tam teçhizatlı olarak, grev yerine gelmeleri işçiler arasında hoşnutsuzluk yaratmıştı. İşçilerin arasından "bu neyin nesi?", "askerin ne işi var burada" sesleri yükselmeye başlayınca "sendikacılarımız" hemen açıklamalara giriştiler. "Arkadaşlar kanun dışı davranışlarda bulunmayın.", "Güvenlik kuvvetlerimiz herhangi bir tatsız olaya yer vermemek için geldiler". İşçilere "sadece patrondan bazı haklar talep ettiğimizi, askerlere herhangi bir hesabımızın olmadığı, askerlerin kanun gereği buraya geldiği" vb.. şekilde nutuklar attılar.

BU SENDİKACILAR KİMLERDİR? NİÇİN BÖYLE KONUŞURLAR? AMAÇLARI NEDİR?

Biz biliyoruz ki, işçi sınıfının en küçük bir grevi dahi tekelci sermayeyi ve onun hizmetindeki halk evlatlarının katillerini, cellatları çok korkutur. Fakat bu, grevin revizyonistlerin etkinliğinde olmaması şartı ile böyledir. Bunun bir örneğini de A.C.S. de gördük. Revizyonistler konuşmaları ile güvenlik kuvvetlerine güven verdiler. Komutanlar memnundular sendikacılardan ve konuşmalarından. Şimdi bütün işçilere sesleniyoruz ve soruyoruz: Devlet nedir ve kimin hizmetindedir? Bizim grevimiz sermayeye karşı emeğimizin direnişi değil midir? Devlet hükmeden sınıfın devletidir, yani karşısında direndiğimiz patronun koruyucusudur. Birine karşı dişe diş bir mücadele içindeyken aynı günün hizmetindeki devlete ve onun askeri gücü olan güvenlik kuvvetlerine bizim sendikacılar tarafından övgüler düzülüyor. İşçi sınıfının ve diğer ezilenlerin, sömürü ve sefalet içinde tutulmalarının aracı olan devleti saygı ile selamlıyor A.C.S.'ndeki sendikacılar. Devletin sınıf karakterini gizlediler.

Grev yerinde bir kavga varsa o da sınıf kavgasıdır. Biz işçilerin kendi arasında herhangi bir kavga söz konusu olamaz. Güvenlik kuvvetlerinin "sendikacılarımızın" deyimi ile önlemeye çalıştıkları kavga sınıf kavgasının ta kendisidir. İşçilerin bir kısmı hala sendikacıların "işçiden yana" olduklarını sanıyorlar. Gerçek yüzlerini göremiyorlar. Buna rağmen onların da gerçeği er geç kavrayacaklarına sonsuz bir umudumuz vardır. Sadece umudun yetmediğini de biliyoruz. Onların uyanmaları için gerçekten işçi sınıfının öncülüğüne layık olanların çabasına bağlıdır. Hepimizin çabasına bağlıdır.

Tüm Türkiye işçi sınıfına HALKIN KURTULUŞU gazetesi aracılığı ile sesleniyoruz: Grev yerine gelen askeri birlikler sınıf kavgamızı engellemeye gelen işbirlikçi tekelci burjuvazinin ve toprak ağalarının koruyucuları, hergün halkın kurtuluşu uğruna can veren, kurşunlanan devrimci arkadaşlarımızın katilleridirler. Onlardan işkencelerin, zindanların, dökülen kanların hesabını sormak uğruna mücadeleye sıkıca sarılalım.

Revizyonistlerin bütün amacı A.C.S.'deki grevi bizler için nihai kurtuluş olmayan ücret zammı, ev kirası için verilen bir mücadele düzeyinde tutmaktır. Bize verilen zamların iki katını üç-dört ay sonra tekrar alması bile gerekli. Bizim kurtuluşumuzu böyle bir mücadeleyle sınırlamak açıkça bizi burjuvazinin kölece boyun eğmeye zorlamak ve bu boyun eğişin, zorlukların, hayatın çekilmezliğinin uzatılmasıdır. Bu yolda revizyonistler vadede sürmesine hizmet etmektir.

Bize böylesi sendikacılar gereksiz.

Grev sırasında bir devrimci ozanımızın okuduğu türkülerde özellikle marksizmin adı sık sık geçiyordu. A.C.S.'ndeki "sosyalist sendikacılarımız" marksizmin adını duydukları zaman yüzlerini buruşturup birbirlerine baktılar. Daha sonra "arkadaşlar biliyorsunuz aramızda henüz bu kelimeye alışık olmayanlar var" deyip bu gibi "tatsız" olaylardan mümkün olduğu kadar azalmasını "rica" ettiler. Bu gibi "kelimeler" farklı düşünen işçiler arasında bölünmeye sebep olabilirmiş, oysa burada ne kadar çok görüş birliği olursa o denli güçlü olurmuşuz.. vb. İşçi sınıfının en büyük ihanet değil ihanet işte budur. Biz işçiler için en büyük namussuzlar marksizme bölücülük diyenlerdir.

Uğrunda canımızı vermeye hazır olduğumuz en kutsal, en yüce olan da marksizmdir. Öyleyse amacımıza ulaşmak için hep beraber şöyle diyoruz:

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!.
İŞÇİ KÖYLÜ ELELE DEMOKRATİK DEVRİME!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!.

Anadolu Cam Sanayinden
Bir Grup İşçi
MERSİN

TÖB-DER 3. OLAĞAN KONGRESİ REVİZYONİZMİN ÇÖKÜŞÜNÜN BAŞLANGICIDIR

BU KONGREDE REVİZYONİSTLER YÖNETİMİ ALMALARINA RAĞMEN GERİLEMİŞLERDİR. ÇÜNKÜ, YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMENLERİN MÜCADELESİ DOSTUN. DÜŞMANIN GÖZLERİ ÖNÜNDE YÜKSELMİŞ; BUNUN KARŞISINDA YIPRANAN ESKİ REVİZYONİST YÖNETİCİLERİN YERİNE KİTLELERİN MÜCADELESİNİ SAVSAKLAMAK, BİR SÜRE DAHA YÖNETİMDE KALMAK İÇİN İŞBİRLİKÇİ REVİZYONİSTLER KENDİLERİNE TAZE KAN ARAMAK ZORUNDA KALMIŞLARDIR.

Geçtiğimiz günlerde ülkemizin etkin kitle örgütlerinden TÖB-DER'in (Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği'nin) 3. Olağan kongresi yapıldı. Türkiye Öğretmenlerinin Devrimci demokratik meslek örgütü TÖB-DER 12 Mart faşist diktatörlüğünün baskı ve zulüm günlerinde kurulmuştu. Örgütlü mücadele geleneğine sahip Türkiye öğretmenleri, mücadeleleri boyunca, mücadelesini engellemek isteyen gerici hakim sınıfların sürekli bir hedefi olmuştur.

ÖĞRETMEN KIYIMINA KARŞI REVİZYONİST TÖB-DER YÖNETİMİNİN TUTUMU

Yeni çıkarılan demokratik olmayan dernekler yasası çerçevesinde tekrar örgütlenen öğretmenler üzerinde süregelen baskı ve zulüm MC hükümeti döneminde iyice ağırlaştı. Hiç bir dönemde olmadığı bir biçimde, öğretmenler kıyıldı, sürüldü, öldürüldü. Yoğunlaşan bu saldırılar ve sürgünler karşısında öğretmenlerin örgütünün yönetiminde bulunanların doğru önderlik edememeleri ve etmemeleri örgüt tabanının haklı tepkilerini doğurdu. Geçmişteki şanlı öğretmen mücadelesini küllendiren ve gözardı eden revizyonist yöneticiler "öğretmene yaraşır biçimde akıllı, uslu olunmasını", "provakasyona gelinmemesini" öğütlediler. Baskı, kıyım ve sürgünler karşısında öğretmenlere güvenmeyen revizyonistler öğretmenlere pasifizm önerdiler. Öğretmenler onların, bu teslimiyetçi, hakim sınıflarla uzlaşan yüzlerini gördükçe öte yandan demokratik bir kitle örgütü içinde nasıl çalışılacağını, nasıl yönetileceğini kavrayamadıklarından ve kitleye somut taleplerini gösteremediklerinden, özellikle küçük burjuva yığınlarından oluşan öğretmenlerin içinde revizyonizme tepki olarak maceracılık gelişiyordu. Gelişen maceracılık revizyonizmin güçlenmesine neden oluyordu.

İşte bu koşullarda genel merkez yönetimine karşı doğan tepkileri her bir grup sosyal bir sınıfın yararına yönlendirmeye çalışıyordu. Revizyonizme ve ona tepki olarak doğan, ancak onu güçlendiren maceracılığa karşı gelişen devrimci guruplar arasında "Yurtsever Devrimci Öğretmen Hareketi" geniş öğretmen yığınlarına dayanmak, onlara güvenmek, onları seferber etmek amacıyla bizzat hayatın içinden doğmuştur.

TÖB-DER 3. OLAĞAN KONGRESİ

Bu şartlarda 3. Olağan Kongreye gelindi. Yurtseverler ve devrimciler için ikili görev söz konusuydu.

1. Yönetime gelerek doğru önderlik etrafında öğretmen mücadelesini yükseltmek.

2. İşbirlikçi revizyonistleri tecrit etmek.

Bunun içinde yapılacak tek bir şey vardı. "Birlik ve Dayanışma" grubu ve "Demokratik Merkeziyetçiler" gurubu olarak bilinen işbirlikçileri yönetime getirmemek için geniş tabanlı bir anti-revizyonist cephe oluşturmak. Yurtsever Devrimci Öğretmenler en geniş birlik için aşağıdaki ilkeleri bildiriyle tartışmaya açtılar:

"Tüm emekçi sınıf ve tabakaların üzerindeki baskı, zulüm ve sömürünün yoğunlaştığı; örgütümüzün tepesine çöreklenen revizyonist kliğin mücadelemizi küllendirip çarpıttığı bir ortamda 3. Olağan Genel Kurul toplanıyor.

Öğretmen mücadelesinin sorumluluğunu duyan tüm arkadaşlar örgütümüzün içinde bulunduğu bu duruma çözüm yolu arıyorlar.

Günümüz şartlarında bu çıkmazdan kurtulmanın yolu, mücadelemize omuz verebilecek herkesin; teslimiyete, yılgınlığa, kuyrukçuluğa karşı TÖB-DER'de en geniş birliği sağlamasından geçer. Bu birliğin gerçekleşmesi amacıyla tespit ettiğimiz noktaları açıklıyoruz:

1) Ülkemizde demokrasinin kurulması, faşizmin kesin olarak yenilmesi devrim meselesidir. Demokratik hak ve özgürlükler için mücadele demokrasi için mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır.

Gericiliğin her saldırısına ve faşizme karşı kitlelerin aktif mücadelesini örgütleyelim.

2) Emperyalizm: Uluslararası gericilik, sömürgecilik, hegemonyacılık, yayılmacılıktır. Emperyalizm savaştır, savaş kışkırtıcılığıdır, yağmacılıktır.

Emperyalizm bizim olduğu gibi bütün ezilen ulusların ve halkların can düşmanıdır.

Emperyalizme karşı bağımsızlık bayraklarını yükseltelim.

3) Irkçılık, şövenizm, asimilasyon ve savaş kışkırtıcılığı halk sınıflarının değil, halk düşmanlarının siyasetidir.

Dünya halklarının mahkum ettiği ırkçılığa; ezilen ulus ve milliyetler için acı, zulüm, terör ve yoketmek demek olan şövenizme ve asimilasyona; halkların birliğini değil karşılıklı düşmanlığını getiren Ortadoğu ve Eğe'deki savaş kışkırtıcılığına karşı birliği sağlayalım. Üzerimize düşen görevleri yerine getirmek için her türlü fedakarlığa hazır olalım.

4) Öğretmenlerin insanca ve özgürce yaşamak için verdikleri mücadele bütün halkın insanca ve özgürce yaşama mücadelesinin bir parçasıdır.

O halde ekonomik, demokratik, siyasi hak ve özgürlüklerimiz için bütün halkla birleşmeli, kararlı bir mücadele sürdürmeliyiz.

5) TÖB-DER bütün öğretmenlerin örgütüdür. Her üye görüşünü özgürce dile getirebilmeli, baskı uygulanmamalıdır. Farklı görüşler arasındaki mücadelede tasfiyecilik asla baş vurulan bir yol olmamalıdır. Karar oluşturmada demokratik katılım sağlanmalı, eleştiri ve özeleştiri mekanizması işletilmelidir. Örgüt içi demokrasi esas alınmalı, bütün kademelerde sağlanmalıdır.

6) TÖB-DER siyasi bir örgütlenme değildir. Öğretmenlerin kitlevi meslek örgütüdür. Hiç bir siyasi hareketin buyruklarıyla yönetilemez, örgütsel bağımsızlığı korunmalıdır.

TÖB-DER işçi sınıfı ideolojisi ve siyaseti ışığında kendi organlarının aldığı kararlarla yönetilmelidir.

7) Bu gün öğretmen kitlesinin büyük bir bölümü TÖB-DER dışında ve örgütsüzdür. Geniş öğretmen kitleleriyle birleşmek, onları TÖB-DER'in içerisinde örgütlemek temel hedeflerimizden biri olmalıdır.

8) TÖB-DER halk sınıflarının farklı kesimlerini temsil eden kitle örgütleriyle bağımsızlık, demokrasi ve özlük hakları için mücadelede ilkeli birlikten yana olmalı, tecritçiliğe karşı çıkmalıdır.

9) TÖB-DER'li ilericiler, yurtseverler, demokratlar, devrimciler bağımsızlık ve demokrasi mücadelemiz ve devrim yolumuz üzerindeki revizyonizm engelini aşmak için birlik olmalıdır.

Revizyonizme karşı olan guruplar, aralarında görüş farklılıkları olsa dahi, yönetimdeki modern revizyonist kliği ve onların yeniden iktidarını amaçlayan gurupları TÖB-DER yönetiminden uzaklaştırmak amacıyla geniş tabanlı, saldırıları cesaretle göğüsleyecek, çoğunluğu temsil eden bir yönetim oluşturulmalıdır.

Biz, "Yurtsever Devrimci Birlik" olarak, birlik yolundaki engelleri aşmada, üzerimize düşen görevleri yerine getirmede kararlıyız.

Halkımızın Kurtuluşu, ülkemizin bağımsızlığı yolunda terkedemeyeceğimiz hiç bir kusurumuz, feda edemeyeceğimiz hiç bir kişisel ve grupsal çıkarımız olmamalıdır."

Ancak bu cephenin oluşturulması için yapılan bazı tespitler yanlış bir temele oturtulmuştu. İttifak yapılacak gruplar "sol"culuk sırasına göre değerlendiriliyorlardı. Bu yanlıştı. Aslında geniş tabanlı ve istikrarlı guruplarla ittifak aranmalı, çalışmanın esas ağırlığı bu yana kaydırılmalıydı. Bu tespit yapılmadığından ittifak çalışmaları yanlış bir temele oturtulmuş oldu. "Sol" maceracılarla ittifak arandı. Oysa hayatın kendisinde olduğu gibi küçük burjuvazi eriyen, giderek yok olan bir sınıftı. Bu yok oluşun verdiği tedirginlikle alabildiğine hırçın ve maceracı bir akım olması doğaldı. İstikrarsızlık ve sekterlik bunun karakteriydi. Bu durum ise revizyonizmi güçlendiriyordu. Kongre sırasında şimdiye kadar yapılan çalışmanın yanlışlığı somut olarak görüldü.. "Devrimci Öğretmen Gurubu" ve "Devrimci Demokratik Birlik" gurubundaki öğretmenlerin küçük burjuva maceracı siyasetleri pratikte en açık şekilde görülüyordu. Kongre öncesinde ve kongre sırasında bunlara götürdüğümüz ittifak önerileri ön yargılarla reddedildi. İttifak görüşmeleri için bizimle masaya oturmayı bile kabullenmediler.. Bize karşı dünya görüşlerinin çok farklı olduğunu söyleyen bu iki grup, kendi dünya görüşleri birbirine çok yakın olmasına rağmen kendi aralarındaki ittifakı bile sağlayamadılar. Sekterizmin, dar gurupçuluğun bataklığına gömülen, ne yaptığını bilmeyen bu iki gurup ilkelerde birliği sağladıkları halde yönetim organlarındaki sandalye sayıları yüzünden vardıkları ittifakı bozdular. Bu iki grup ve bunları destekleyen izleyiciler kongre boyunca "sol" maceracı bir tutum izlediler. Onlar tabanda yapılacak tutarlı bir çalışma yerine tribünlerden seçimi almayı yeğlediler. Oysa sonucu belirleyecek olan, salonda bulunan delegelerin oylarıydı. Revizyonistler bu durumu çok iyi tespit ettiklerinden "sol" maceracıları sürekli tahrik ediyorlar, olay çıkarttırmak için ne gerekiyorsa yapıyorlardı. Onlar sosyal-demokratların seçimdeki belirleyiciliğini çok iyi hesaplamışlardı. Revizyonistlere göre yapılacak iş "sol" maceracıları sürekli tahrik etmek, olay çıkarttırmak, sosyal-demokratların demokrat yanlarını istismar ederek kendi saflarına çekmekti. Bunda başarılı da oldular. "Sol" maceracılar kitleyi küçümsediklerinden, onlara güvenmediklerinden, öğretmenlerin demokratik talepleri uğruna mücadeleye pratikte karşı çıktılar. "Tek Yol Devrim", "Kahrolsun Oligarşi" gibi soyut sloganlarla kitleleri revizyonistlere doğru ittiler. Devrimci öğretmenler ise başlangıçtaki hatalı ittifak tespitinden büyük ölçüde etkilenmesinden ötürü kongrenin başında "sol" maceracılarla aralarına kalın bir çizgi çekemediler.

İşbirlikçi revizyonistler kongre salonunda sağladıkları etkinlikten de cesaret alarak sosyal-faşist yüzlerini daha açık gösterip, saldırganlıklarını arttırdılar. Kongre boyunca öğretmen olmayan sosyal-faşist militanlarını görevli (!) yapıp, demir çubuklarla öğretmenlere saldırttılar. Eleştiri bölümünü en az zamana indirmek için çeşitli hilelere baş vurdular, kongreye ara verdiler. Kongre öncesi de devrimci, yurtsever gazetelerin, broşürlerin satılmasını engelleyen sosyal-faşistler duvarlardaki sloganları silip, afişleri yırttılar. Devrimci slogan ve afişlere faşistlerle polis saldırırken, sosyal-faşistler de buna katıldılar. Sosyal-faşistlerin duvarlardan sildikleri sloganlar, kelimeler kendilerini hemen ele veriyordu. Devrim ve halk düşmanı yüzlerini açığa çıkartıyordu. Şöyle ki: "Öğretmen mücadelesi revizyonizmi yıkarak yükselecektir" cümlesinde "revizyonizmi yıkarak", "faşizme ve revizyonizme karşı birleşelim" cümlesinde de "faşizme ve revizyonizme" kelimelerini sildiler. "Yurtsever devrimci birlik" imzasının tamamını karaladılar. İşbirlikçi revizyonistlerin bu tavırları, demokratların tepkisine yol açmaktaydı. Anti-revizyonist, geniş tabanlı, devrimci bir muhalefetin yönetime gelme olasılığı yoktu. Bu şartlar altında ilk anda tespit edilen baş düşmanı tecrit etmek için revizyonistler ve reformistler arası çelişkilerden yararlanmak gerekti. Tasfiyeci, işbirlikçi revizyonistleri yönetime getirmemek için reformistlerin ağırlıkta bulunduğu, örgütümüze daha az zarar verici bir grubu tercih etmek gerekiyordu. Çünkü işbirlikçi revizyonistlerin yönetimi öğretmen örgütü içinde devrimcilerin tasfiyesine yönelecek, örgüt içi demokrasiyi yok ederek örgütün parçalanmasını getirebilecekti. Çünkü DİSK'in başına çöreklenen işbirlikçi Mehmet Ertürk ve Aydın Meriç'in fikirdaşlarının yönetime gelmelerini engellemek baş görevimizdi. Bu yüzden "Halkçı eğitimciler" ile "demokrasi için birlik" gruplarının oluşturdukları listeye oy verme zorunluluğu vardı. Bu listenin aldığı 177 oydan 99'u devrimci öğretmenlere aittir. Bu şartlar altında sorumsuz davranmak, bağımsız liste ile çıkmak veya seçimleri boykot etmek en azılı sosyal-faşist kliğin ekmeğine yağ sürmek olacaktı. Revizyonizmle mücadelede maceracılığa ve kararsızlığa yer yoktur. Devrimcilerin kararlı çalışmaları ve revizyonistlerin kendi aralarındaki çıkar çatışmaları sonucunda reformistlerin ağırlıkta bulundukları liste ayrı bir grup olarak yönetime talip oldu.

Sosyal-demokratların sosyal-faşistlerin etkinliğinden kopmasından dolayı en gerici ve en azgını olan "Birlik ve dayanışma" kendi listesiyle seçime giremedi. Kendilerine en yakın olan "Demokratik Merkeziyetçiler" grubunu desteklemek zorunda kaldı. Ancak zamanın çok kısa oluşu, çalışmaların eski ve köklü olmayışı, başlangıçta bir takım tespitlerin yanlış yapılmış olması gibi nedenlerle tercih etmek zorunda kaldığımız grup yönetime gelemedi. Yönetime işbirlikçi revizyonistlerin en gerici ve en azgınlarından biri olan "Demokratik Merkeziyetçiler" grubu geldi.

Devrimcilere düşen görev içinde bulundukları objektif durumu değerlendirerek geçmiş çalışmalarındaki hatalarından ders çıkarmak ve yeniden sabırla kararlı, uzun bir mücadele için hazırlanmaktır. Bu çalışmayı düzenli bir şekilde yürütmek için önce objektif durumu ve görevleri doğru tespit etmek gerekir.

REVİZYONİZME KARŞI OLAN MUHALEFET TÜM YIĞINLARI KUCAKLAYACAK OLAN BİR PROGRAMI OLUŞTURMALIDIR.

Bu güne dek TÖB-DER'de revizyonistlerin ve maceracıların programları uygulandı. Ve yoğunlaştırıldı. Bu programlar esas olarak iki akım arasında kendiliğinden yükselen öğretmen mücadelesinin yarattığı önderleri kendi doğrultusunda etkileyerek, yığınları kontrol altında tutmayı amaçlıyordu. Yığınların mücadelesinin hedef ve şiarlarının tespiti doğrultusunda bir çaba söz konusu değildi. Revizyonistler ileri öğretmenleri etkilemeye çalışırlarken devrimciler de sadece ileri öğretmenleri kazanma mücadelesini esas alıyorlardı. Bu hatalar terkedilip kısa ve uzun vadeli talep ve hedefleri içeren bir program kitlelerle birlikte, kitlelerin aktif katılımı ile yaratılmalıdır. Öğretmen yığınları kendi talep ve hedefleri etrafında birleştirilmelidir. Çünkü kitleler kendi somut sorunlarına çözüm getirmeyen, kendi menfaatlerine kulak tıkayan siyasetlerin peşinden gitmezler.

Öğretmenler toplumsal konumları gereği ekonomik-demokratik talepler uğrunda mücadele edebilirler. Öğretmenlerin bütününü devrimci yapmak, mutlaka sosyalist olarak yetiştirmek üzere hazırlanan bir program öğretmen kitlesini kucaklayamaz. Tam tersine kitlelerden tecrit olmuş bir azınlık yaratır.

Revizyonistlerin TÖB-DER'deki yönetimleri geçicidir. Çünkü "YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMEN" ler revizyonizme karşı mücadele ateşini yakmıştır.

Türkiye Öğretmenleri örgütlü mücadele geleneğine sahiptirler.

Böyle bir program yaratmak ve programı gerçekleştirme yolunda bir yönetim kurulmasını sağlayabilmek için TÖB-DER'deki devrimciler, bütün demokratik güçlerin, siyasetlerin birliğini sağlamalı, TÖB-DER içerisindeki ittifaklarını bu temele oturtmalıdır. Böylece ileri öğretmenlerin birliğinin yerine bütün öğretmen yığınlarının birliği sağlanmış olur. Bu kongrede revizyonistler yönetimi almalarına rağmen gerilemişlerdir. Çünkü, Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin mücadelesi dostun, düşmanın gözleri önünde yükselmiş; bunun karşısında yıpranan eski revizyonist yöneticilerin yerine kitlelerin mücadelesini savsaklamak, bir süre daha yönetimde kalmak için işbirlikçi revizyonistler kendilerine taze kan aramak zorunda kalmışlardır. Yurtsever Devrimci Öğretmen çalışmaları ileri boyutlara ulaşmasına rağmen önemli ölçüde eksiklikler taşımaktadır. Ara katmanların, demokratların daha çok güçlüden yana tavırları revizyonistlerin seçimde üstünlüğünü sağlamıştır. Revizyonistlerin bu üstünlüğü geçicidir. Çünkü Yurtsever Devrimci Öğretmenler revizyonizme karşı mücadele ateşini yakmıştır. Revizyonist yöneticilerin 6 Aralık ihanetleri üzerine Anadolu'daki öğretmen önderlerinin yaktığı bu ateş ülkemizin her yerine yayılmaktadır.

YURTSEVER DEVRİMCİ
ÖĞRETMENLER

POLİS VE BELEDİYE ZABITALARININ SEYYAR SATICILAR ÜZERİNDEKİ FAŞİST BASKILARINA SON!

Bizler, Topkapı'da ve Karaköy'de ekmek parası kazanabilmek için çalışan seyyar satıcılar olarak karşılaştığımız zorlukları, içinde bulunduğumuz şartları halkımıza anlatmak istiyoruz;

Son günlerde Belediye zabıtalarının, polislerin artan baskıları yüzünden buraları bizim için çekilmez bir hale geldi. Küfürler, dayak atmalar, mallarımıza zarar vermeler, haraç ve rüşvet almalar, terazilerimizi, çakmaklarımızı alıp tesbit edilen cezanın üzerinde para almalar aldı yürüdü. Bizler bütün bu baskıların niçin yapıldığını çok iyi biliyoruz. Belediye zabıtaları, polisler iktidardaki efendilerinin verdikleri emirlerle bu baskıları yapıyorlar. Bu yüzden bu uşaklara karşı verdiğimiz mücadele halkımızın, verdiği mücadeleden ayrılmaz bir parçadır. Bizler, sesimizi çıkarmadıkça, örgütlenip mücadele vermedikçe sürü muamelesi görmekten kurtulamaz, hakim sınıfların sömürülerine "evet" demiş oluruz.

Bizler Anadolunun dört bir tarafından yani; Malatya'dan, Konya'dan, Diyarbakır'dan, Sivas'tan Urfa'dan Samsun'dan, Hakkari'den, ve Kars'dan niçin geldik? Topraksız olduğumuz için toprağımız verimsiz olduğu için, ağa sömürüsünden kurtulmak için geldik. Yani yaşamımızı sürdürebilmek için geldik. Çoğumuzun fabrikalara girme olanağı yoktur. Çünkü; bizim gibi milyonlarca işsiz var, üstelik oradan aldığımız para az ve elimizde bir sanat yok. İşte bunun için seyyar satıcılık yapıyoruz.. Yoksa Belediye zabıtalarının polislerin küfürlerini, dayaklarını sömürülerini görmek için değil!

Belediye Zabıtalarının polislerin bizlere sürü muamelesi yapmalarının asıl nedeni bizce şudur; Büyük sermaye çevreleri çeşitli malların fiyatlarını kendi çıkarlarına göre tesbit etmişlerdir. Bizler bu tesbit edilen fiyatların çok altında bir fiyatla aynı malları satmaktayız. Halkta bizlerden almayı kesesine uygun gördüğünden, diğer sermaye çevreleri alıcılarını kaybetmektedirler. Böylece mallarını istedikleri fiyata satamadıklarından belediye zabıtası, polis gibi devletin organlarıyla bizlere baskı yaparak satış yapmamızı engellemeye çalışmaktadırlar. Yoksa yerleri kirlettiğimiz, yer işgal ettiğimiz, trafiği aksattığımız için bizlere baskı yapmıyorlar. Üstelik bizler ucuz mal satmakla halka hizmet etmiş oluyoruz. Yerleri kirlettiğimizde halkın sağlığına zarar verdiğimiz de yalandır.

Bugüne dek bizler sürü muamelesi gördüğümüz halde niçin sesimizi çıkarmıyoruz... Tablamızı, arabamızı alıp kaçmak belediye zabıtaları gittikten sonra dönmek bizi kurtarır mı? Hayır kurtarmaz. Bizim gururumuz, bizim hakkımız, bizim de sabrımız vardır ama bu kadarı da fazla değil mi?

Evet canımıza tak dedi artık. Bizler susmamalıyız. Sesimizi yükseltmeli bütün bunlara bir dur demeliyiz artık. Bizler baskılara karşı tek tek başkaldırırsak onlara yeniliriz. Bu yüzden bütün bölgedeki seyyar satıcılara sesleniyoruz; Gelin hep birlikte omuz omuza örgütlü bir şekilde faşist MC hükümetinin uşaklarına karşı mücadele verelim, "Birlikten kuvvet doğacağını unutmayalım." Bizler haklıyız ve çoğuz. Onlar ise haksız ve az, bir avuç. Öyleyse niye kaçalım? Bir araya gelip bu baskılardan kurtulmanın yollarını araştıralım, aramızda tartışalım, baskıların son bulması için sonuna dek mücadele verelim. Şu somut taleplerimizi her yerde haykıralım;







Bizler, sesimizi çıkarmadıkça, örgütlenip mücadele vermedikçe sürü muamelesi görmekten kurtulamaz, hakim sınıfların sömürülerine "evet" demiş oluruz.

1- Belediye zabıtalarının ve polislerin faşist baskılarına son verilsin.

2- Ekmek paramızı kazanabileceğimiz uygun bir yer verilsin, eğer seyyar satıcılık yapmak suçsa bize geçimimizi sürdürebileceğimiz bir iş verilsin.

3- Haraca, rüşvete ve sömürüye son verilsin.

Bizler, verdiğimiz bu mücadelenin halkımızın verdiği iktidar mücadelesinden ayrı düşünülmeyeceğine inanıyoruz Çünkü; bize yapılan bu baskılar halkımıza yapılan baskıların bir parçasıdır. Bu yüzden yukarda belirttiğimiz talepler uğruna mücadelede kararlı olup, tüm faşist baskıları protesto ediyoruz.

KAHROLSUN POLİS VE BELEDİYE ZABITALARININ SEYYAR SATICILAR ÜZERİNDEKİ FAŞİST BASKILARI!..
KAHROLSUN RÜŞVET, HARAÇ, TALAN VE SÖMÜRÜ DÜZENİ!
YAŞASIN SEYYAR SATICILARIN FAŞİZME KARŞI ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ!..
YAŞASIN HALKIMIZIN FAŞİZME KARŞI ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ!

TOPKAPI VE KARAKÖYDEKİ SEYYAR SATICILAR

Halkla Oyun Oynanmaz

Bizler yurdun dört bir yanından, köylük alanlardan, ağaların ve tefecilerin üzerimize uyguladıkları her türlü baskı altında inim inim inletilen, zorla topraklarımızdan atılıp yersiz yurtsuz bırakıldıktan sonra, yaşamımızı sürdürebilmek için "taşı toprağı altın" bilinen şehirlere göç edip, ekmek parası için gece-gündüz demeden çalışan binlerce seyyar satıcı kitlesiyiz. Üzerimizdeki baskı ve zulüm bizleri, geldiğimiz bu yerlerde de buldu ve hiç eksiksiz üzerimizde sürüp gitmektedir.

Dertlerimiz, sorunlarımız ülkemizde ezilen diğer yoksul köylü, işçi, memur, küçük esnaftan farklı değildir. Kısaca insanca yaşama şartlarını sağlayacak olan DEMOKRATİK HALK İKTİDARI kurulmadıkça bu sorunlarımız, dertlerimiz de son bulmayacaktır.

Ankara belediyesince seyyar satıcı ve küçük esnafa karşı girişilen demir çubuklu, coplu baskı, terör ve yıldırma harekatı en somut örneğini, bine yakın seyyar satıcının üzerinde, Bentderesinde, 7 Haziran'da verilmiştir.

Seyyar satıcılar daha önceleri belediyenin gösterdiği yerde bir kaç kasa mal satarak kendisinin veya ailesinin geçimini sağlamaya çalışırken, Ankara belediyesi yeniden yer tesbitine gitmiş ve o güne kadar orada alınmayan şahıslara politik çıkarları için yer dağıtmaya başlamıştır.

Üstümüzde estirilen baskı ve zulüm, Belediye zabıtalarının yerlerimizi terketmemizi istemeleri ile başlamış giderek kanlı bir meydan çatışmasına dönüşmüştür. Öteden beri bahane arayan zabıta tüm gücüyle, polisin desteğinde üstümüze saldırmıştır. Polis, bizleri demir çubuk ve copla döverken, zabıta, tezgahlarımıza içlerindeki mallarla beraber el koy

Olayda bir çok arkadaşımız yaralanmıştır. 16 arkadaşımız tutuklanmış, 1000'e yakın arkadaşın arabası tahrip edilmiş, malları alınmıştır.

Yaptıkları namussuzluk bununla da kalmamış, olayların ertesi günü belediye, olayların acısını çıkartırcasına mallarımızı depo ettiğimiz, bir çok arkadaşın dükkan olarak kullandığı barakalara yine polisin desteğinde, içlerinde mallar olduğu halde, saldırmış, buraları yerle bir etmiştir. Karşı koyanları zabıta müdürlüğüne götürüp işkence etmiştir.

Binbir güçlükle randevu alıp görüşmek istediğimiz Belediye Başkanına, olayların neden, niçin, önce kim tarafından başlatıldığını sorduğumuzda, bize cevap vermek mecburiyetinde olmadığını belirtmiş, diğer müdürlerini de yanına çağırıp, bizi odasından el-kol hareketleri ile atmaya kalkmıştır. Ayrıca suçluların bizler olduğunu söyleyip, bizden diğer suçluların kimler olduğunu sormuştur. Biz de suçluların kim olduğunu halkın daha iyi bildiğini söyleyip odasından çıktık.

Şimdi, bizlerin beşer, onar çocukla bu şehirde işsiz, güçsüz nasıl geçineceğimiz ortada. Buna faşist MC ve Ankara Belediyesi cevap versin. Halkla oyun oynanamayacağını, halkla oynamaya kalkanların akıbetlerinin ne olacağını herkes iyi bilir.

BİR DEVRİMCİ SEYYAR SATICI

Reformizm ve Revizyonizm Tutarlı Anti-Faşist Mücadele Veremez

Halkımızın gelişen devrimci mücadelesinin yanında faşist terör, demagoji ve katliamlar da artmaktadır. Faşist baskıları göğüsleyebilmek, demokratik mevziler kazanabilmek için faşizme karşı yurtsever ve devrimcilerin en geniş birliğinin sağlanması esastır. Ancak bu birlik ilkeli bir birlik olmalıdır.

Bizler bu gerçekten hareket ederek Malatya'daki tüm demokratik kuruluşlara "ANTİ FAŞİST DEMOKRATİK GÜÇ BİRLİĞİ"ni oluşturmak için çağrı yaptık. İlk toplantıya 16 demokratik kuruluş katıldı. Bu kuruluşlarla ortak bir program taslağı çıkarıldı. Taslağın yönetim kurullarında görüşülmesi, diğer katılmayan demokratik kuruluşların çağrılması ve ikinci hafta toplanılması kararı alındı. İkinci toplantıya 27 dernek katıldı. Bu derneklerin bazıları program taslağını tartışamayacaklarını, tabanlarının ve yönetimlerinin görüşlerini almadıklarını ileri sürerek toplantıyı terk ettiler. Bir önceki toplantıda bulunan TÖB-DER ve TÜM-DER yöneticileri de aynı davranışın içine girdiler. Kalan 14 dernek programı hazırladı, diğer derneklere iletti.

Üçüncü haftaki toplantıya 27 dernek katıldı. Doğanşehir'de düzenlenmesine karar verilen miting, revizyonistlerin yönetimde olduğu dernekler tarafından baltalanmaya çalışıldı. Başlangıçta 14 dernekçe yapılacak çalışmalara destek olacaklarını söyledikleri halde, mitinge çağrı bildirisinde yer alan "Bağımsız Bloksuz Türkiye" sloganına itiraz ettiler. Bizi kendileri ile yaptığımız anlaşmaya uymamakla suçladılar. Oysa bu slogan daha önce kesin şeklini alan metinde vardı. 14 dernek arasında yapılan anlaşmada yer alan bu slogan kullanılmadığı zaman alınan karara uymamış olacaktık.

Bu gerekçelerle çalışmaları sabote eden revizyonistlerin ve reformistlerin gerçek amacı Doğanşehir mitingini engellemekti. Çünkü onlar kitle mücadelesinden korkuyorlar. CHP'liler belediye hoparlöründen halkın mitinge katılmaması için sürekli anons yaptılar. Yöredeki diğer bazı demokratik kuruluşların revizyonist yöneticileri de mitinge katılmama kararı aldılar.

Devrimcilerin iyi niyetli ve esnek tavırlarına rağmen revizyonistler ve reformistler sudan bahanelerle faşizme karşı mücadeleyi zayıflatıcı, bölücü, ve teslimiyetçi tavırlarını sürdürdüler. Revizyonizmin ve reformizmin faşizme karşı tutarlı mücadeleden yana olamayacakları bir kere daha ortaya çıktı.

MALATYALI DEVRİMCİLER

HALKIN KURTULUŞU Sel Felaketine Uğrayan Üzümlü Köylüleriyle Konuştu:

Köylüler Soruyor: HÜKÜMET ŞİMDİ NEREDE?

Gölpazar'ın Üzümlü Köyünü 6-7 Haziran akşamı sel bastı. Sel, köyün tek geçim kaynağı olan üzüm bağlarını yıkarak yoksul köylüleri güç durumda bıraktı. HALKIN KURTULUŞU, Üzümlü köyünden 65 yaşındaki Ali Fettah adlı köylü ile konuştu:

H.K.- Köyünüzün geçim kaynağı nedir? Sel baskınıyla köyünüzün uğradığı hasarı anlatır mısın?

Ali Fettah - 700 nüfuslu olan köyümüzün tek geçim kaynağı üzüm ve ipek böcekçiliğidir. Yetiştirdiğimiz üzümler Avrupa'ya ihraç ediliyor. Sel baskınıyla bütün bağlarımız ve kozalarımız mahvoldu. Bu durum karşısında köyümüzde iki yıl ürün yetişmeyecek.

H.K.- Uğradığınız bu afetten sonra ilgili mercilere başvurdunuz mu?

Ali Fettah - Evet başvurduk. Köyümüze milletvekilleri geldi. Kanuna göre, bir felakette en az on ev yıkılmazsa hükümetin yardım edemeyeceğini söylediler. Kanunların kime hizmet ettiğini anladık. Seçimlerden önce gelirler "köylü milletin efendisidir", "köylünün ayağına hizmet götüreceğiz" derler. Haydi getirsinler hizmeti ayağımıza. Suyumuz yok, elektriğimiz yok, yolumuz bozuk, bunlar yetmiyormuş gibi bir de sel felaketi her şeyimizi aldı götürdü. Milletvekillerinin gezdiği arabalar oturduğu evler, yedikleri yemekler hep bu halkın sırtından çıkıyor. Bu kadar şeyi sağlayan bu halka onlar neden hiç bir şey vermiyorlar? En az iki yıl boyunca biz ne yiyip, ne içeceğiz?

H.K.- Bu durum karşısında ne yapmayı düşünüyorsunuz

Ali Fettah - Evet bize hükümet el uzatmadı. Şimdiye kadar köyümüze gelen herkes bizden bir şey koparmadan bize bir şey vermedi. Ama, Gölpazarı Kültür Derneğinin gençleri hiç bir menfaat beklemeden hemen yardımımıza koştular. Gençlerin yardımımıza gelmesinden gözlerimiz yaşardı. Her yerde böyle dernekler kurulup köylülerin haklarını almak için mücadele etmelidir. Köylüler birlik olmadan meselelerini halledemez. Tüm köy halkı birleşip, çoluk çocuk hep birlikte yürüyüş yapalım. Bize yapılan haksızlığı bütün Türkiye halkı duysun da gerçekleri öğrensin. Birleşelim, yürüyelim, sesimizi duyuralım.

H.K.- Halkın Kurtuluşu gazetesine söyleyeceğiniz bir şey var mı?

Ali Fettah - Köyümüzün başına gelenleri hiç bir gazete yazmadı. Halkın Kurtuluşu'nun dertlerimizle ilgilenmesi bizi sevindirdi. Başımızdan geçen bu olayı bütün açıklığıyla yazsın.

Sarızlı'lar ve Bütün Halkımız Bu Adamı Tanıyın! Sömürücüler, Vurguncular, Zalimler; Yaptıklarınızın Hesabı Sorulmayacak mı?

Yöremiz SARIZ'da yoksul halkın kanını emen, Kürt ve Türk iki milliyetten Sarız halkına zulmeden, etmedik kötülüğü bırakmayanlardan biri de jandarma başçavuşu MEHMET BAŞOĞLU'dur.

Başoğlu karakolda oturmaz. Kendine araba almıştır ama taksit gerekir. Gider Karapınar köyüne, Kırkısrağa çağırır muhtarı, bekçiyi "Taksit ödeyeceğim düşün bizi muhtar" deyip çeker sandalyeyi, Getirilir en iyi masa en iyi sandalye Gerisini yazmaya gerek yok. Tavuklar, rakılar fır döner. Ondan sonra Başoğlu kendinden geçer. Türküler, şarkılar, sazlar, yemeği getiren analara, bacılara göz kırpmalar, el atmalar. Ancak yorulunca aklına evine gitmek gelir. Kalkar ayağa, muhtar veya adamlarından biri ağız açtırmadan indirirler cebine o ayın taksit parasını. Bu yörenin bütün köylerine; Çavdar'a, Çağşak'a, Tavla'ya, Damızlık'a, Ördekli'ye kısaca canı nereye isterse gider.

Bu da yetmiyormuş gibi gecenin 12 sinde geçer aş - Kayseri yolu üzerine, elinde tabancası, geçen her arabayı durdurur. Vurur yine vurgunu. Teypler, elbiseler, paralar alınır. "Kaçakçı aranıyor" diye soyar halkı.

Bunlar sömürü, zulüm ve yağma düzeninin sadece bir parçasıdır. Mehmet Başoğlu'da sadece örneklerden biridir.

Biz biliyoruz ki düşmanımız Emperyalizm, onun işbirlikçisi tekelci burjuvalar, toprak ağaları ve onun uşaklarıdır

Şimdi soruyoruz Başoğlu gibilere ve onların koruyuculuğunu yaptığı sömürü, zulüm ve yağma düzenini sürdürmeye çalışanlara;

Yediğiniz, içtiğiniz halkın kanının hesabı sorulmayacak mı?

Aldığınız haraçlar tek tek sorulmayacak mı?

Analarımıza, bacılarımıza yaptığınız namussuzlukların hesabı sorulmayacak mı?

YEDİKLERİ YOKSUL ETİ, İÇTİKLERİ YOKSUL KANI olanlar; ZALİMLER, yaptığınız ZULMÜN hesabı sorulacaktır.

Darağaçlarının, işkencelerin, zulmün, sömürünün hesabını sormak için;

Her türlü sömürü ve sınıf ayrılığını ortadan kaldırmak, sınıfsız toplumu kurmak için;

BÜTÜN DEVRİMCİLER, İŞÇİLER, KÖYLÜLER BİRLEŞİN!..

SARIZ'DAN BİR GRUP KÖYLÜ

"İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" Sloganı Kemal Türkler'i Korkutuyor

Genel-İş olağanüstü kongresinde kongreyi izleyen işçilerin büyük bir kısmının hep bir ağızdan "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" sloganını atmaları revizyonist DİSK yöneticilerini tedirgin etti. Kendisini pek gocundurmuş olacak ki, DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler konuşmasının büyük bir bölümünü bu sloganın tartışmasına ayırdı.

Kemal Türkler'e göre, böyle bir slogana gerek yokmuş. Çünkü sendika işçi örgütü olduğuna göre, sendika yöneticilerinin de işçi olacağı açıkmış. Ve bu gün tüm sendika yöneticileri işçilikten gelerek sendika yöneticisi olmuşlar.

Kemal Türkler bilinçli bir demagojiyle gerçekleri saptırmaya ve "İşçiler Sendika Yönetimine" sloganının özünü gözden kaçırmaya çalışıyor.

Evet: Bu günkü Sendika ağaları da bir zamanlar işçiydiler. O günkü düşüncelerinin, biçimsel olarak işçi olmalarına rağmen, işçi sınıfı düşüncesine uygun olup olmadığını bilemiyoruz. Ama bir işçi olarak aldıkları ücretle, yaşantılarını işçi gibi sürdürmek zorundaydılar.. Her gece ziyafetlere gidemiyor, içki içemiyor, har vurup harman savuramıyorlardı. Kumar oynayamıyor, bir gecede 5 -10.000 lira kaybedip, kazanamıyorlardı. Fakat bu gün bunları yapabiliyorlar. Bu gün burjuvalar gibi yaşıyabiliyorlar. Biz hala bu gün bunlara işçidir diyebilir miyiz?

Kemal Türkler sürdürüyor, demagojisini: "Bu sloganı atanlar işçileri, işçi sendikalarını yönetimsiz bırakmak istiyorlar, işçilerin hepsi yönetime katılırsa profesyonel sendikacı olmazsa işler yürümez. Sendikacılık ihtisas isteyen, teknik isteyen tecrübe isteyen bir iştir. Bu sloganı atanlar işçiyi tecrübeli öncülerden, işçi liderlerinden yoksun bırakmak istiyorlar" diyor..

Kemal Türkler, "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" sloganını atanların profesyonel sendikacılığa karşı çıktıklarını, sendika yöneticilerinin olmamasını istediklerini nereden çıkarıyor?

Elbette her sendikanın yöneticileri olacaktır. Elbette profesyonel sendikacılar olacaktır. Elbette tecrübeli işçi önderleri olacaktır. Ama bunlar bu gün olduğu gibi işçiden koparak bürokratlaşmış, işçiyi sadece aidat ödeyen kişiler olarak gören, aidatları cebine dolduran, hesapsız kitapsız, har vurup harman savuran, işçi paralarıyla altlarına son model arabalar çeken, oturduğu sendika binasını kendi özel zevklerine uygun süslenmesi için yüzbinlerce masraf yapanlar olmayacaktır Bu yöneticiler proletarya ideolojisine inanmış, 24 saatini işçi sınıfı mücadelesine veren, bu mücadelede her türlü fedakarlığı göze almış, proletaryanın bilinçli savaşçıları olacaktır. Ve bunlar bütün bu niteliklerine rağmen, aşağıdan yukarıya doğru aktif bir şekilde, sendikanın her kademesinde denetlenecektir.

Elbette böylesine yukarıdan aşağıya disiplinli bir yönetim ve aşağıdan yukarıya doğru geniş ve aktif bir denetimi içeren "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" sloganı bu günkü sendika ağalarının işine gelmeyecektir.

Çünkü bu sloganın gerçekleşmesi demek, sendika ağalarının vurgun ve şöhret kapılarının yüzlerine kapanması demektir.

Bu sloganın gerçekleşmesi demek profesyonel sendikacıyım diye 10.000'lerce lira ücret alan sözde devrimci, revizyonist sendika ağalarının maskelerinin düşmesi, burjuva yüzlerinin açığa çıkması demektir.

Bu günkü sendika ağaları devrimci olamazlar. Onlar bu düzenin sürmesinden yanadırlar. Olsa olsa bütün üretim araçlarının kendileri gibi bir avuç bürokrat burjuvazinin elinde olduğu Sovyetler Birliğindeki Sosyal-faşist yönetimden yanadırlar.

Bunun içindir ki faşist tırmanmaya karşı aktif kitle mücadelelerinden yana değildirler. İşçilerin, köylülerin, gençliğin faşizme karşı eylem birliğinin kurulmasını istemezler.

Bunun içindir ki, günümüzde azgınlaşan faşizme karşı mücadeleyi geliştirmek değil, bilhassa işçileri pasifleştirmek ve diğer halk sınıf ve tabakalarından soyutlamak için ellerinden geleni ardlarına koymamaktadırlar.

Gençler sokak ortasında faşistlerce her gün vurulup öldürülürken, Doğu'da komando birlikleri halkı kırıp geçirirken, köylülerin haklı toprak talepleri jandarma dipçiğiyle bastırılırken kıllarını kıpırdatmayanlar, bu baskıları protesto etmek isteyen demokratik derneklerin ortak hareket çağrılarını cevapsız bırakmakla kalmayıp, katılmak isteyenleri tamimlerle engellemeye çalışmaktadırlar.

Kemal Türkler bütün bu pislikleri, bir iki demagojik lâfla örtebileceğini mi sanıyor?

Sendika ağaları ne kadar gocunursa gocunsun, "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" sloganını susturmaya, başaramazsa saptırmaya çalışırsa çalışsın, işçiler her yerde her zaman ve hep bir ağızdan sarı ve revizyonist sendika ağalarının suratlarına haykıracaklardır; "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE"

YAŞIMIZ KÜÇÜK OLSA DA SOMÜRÜYÜ TANIYORUZ ARTIK





Bizler, Ceyhan Mosaş Teneke Fabrikası işçileriyiz. Burada yaşları 16'yı geçmeyen 150 kişi çalışıyoruz. Yaşlarımız küçük olmasına rağmen bu düzenin bir sömürü düzeni olduğunu artık görüyoruz. Çünkü bu düzen bizleri sömürü çarklarının arasında eritmeye çalışıyor.

Bizler baskı ve küfür altında çalıştırılıyoruz. Patron Cemal Uğurlu, diğer bütün patronlar gibi aç gözlü. Tek amacı kâr, daha fazla kâr. Onun gözü bunun dışında hiç bir şey görmemekte, her gün işçinin sırtından kazanacağı parayı nasıl artıracağını düşünmektedir.

Fabrika sahibi Cemal Uğurlu'nun her halinden iyi beslendiği görülmektedir. Ama Mosaş'ta işçilere verilen içme suları çok pismiş, yemekler kötü ve az çıkarmış patronun umurunda değildir.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi; daha dün yukarıda resimdeki (16 yaşındaki) parmakları kopuk arkadaşımızın tenasül uzvü ezildiği halde çalışmak zorunda bırakıldığından sol elinin dört parmağını makinaya kaptırdı. Parmakları koptu. Bundan başka 3 arkadaşımızın parmakları koptu. Bir arkadaşımızın aynı makinada kolu koptu ve bundan başka muhtelif yaralanmalar oldu.

Bu yazdığımız, üç vardiyadan sadece birinde olanlardır.

Parababası Cemal Uğurlu, köylerden ilkokul mezunlarını almakta ve "bana gözü açılmış kişilerin gereği yoktur" demektedir. Sendikamız ve işçi dayanışmamız henüz olmadığından, bizleri 25-30 liraya çalıştırmaktadır. Ustalara daha fazla verir. Bundan amacı ustalarla bizi bir birimize düşürmek ve ustaları istediği gibi kullanmaktır. Ama ustalar da bizden biraz fazla para alsalarda bizim gibi işçidirler. Onları biz genç işçilere yardıma çağırıyoruz.

Böyle sömürüldüğümüz halde, kolumuz kopsa, parmağımız kesilse doktora gitme hakkı tanınmamaktadır.

Yaşımız küçük olsa da, sömürüyü tanıyoruz artık.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ!

Revizyonistler Dernek Seçimlerinde Burjuva Yüzlerini Ortaya Koydular

12 Haziran günü Gaziantep Kadın Haklarını Koruma ve Geliştirme Derneğinin olağan kongresi vardı. Faşizmin azgınca devrimcilere saldırdığı, katliamlar düzenlediği şartlarda fırsattan istifade etmek isteyen revizyonist yönetim kurulu, devrimci muhalefete karşı ancak burjuva parti ve kulüplerinde rastlanan kirli oyunlar, oynamaktan geri durmadı.

Öteden beri sosyal-faşist bir zihniyetle istediklerini derneğe üye eden istemediklerini etmeyen; Her türlü ideolojik mücadeleden kaçan, derneği 2-3 mevki düşkününün dedikodu kulübü haline getiren revizyonist yönetim kurulu sayısız burjuva marifetlerine bir yenisini daha ekleyerek kongreden üç saat önce devrimci muhalefete mensup, yönetim kurulu listesinde olan bir arkadaşımızı üyelikten ihraç etti. Sebep açık: Revizyonist ve sosyal-faşist olmadığı için. Böyle sinsi dolaplarla muhalefetin listesini geçersiz hale getirmek istediler Egemen sınıflarla aynı anda, yalnız değişik biçimlerde saldırıya geçen revizyonistler, kongre saatinde çoğunluğu sağlayamadıklarından, burjuva partilerinde yapıldığı gibi, arabalar kiralayıp üyeleri tek tek evlerinden alarak saat 17'ye kadar derneğe üye toplamaya başladılar. Üyelerini seminerlere, eğitim çalışmalarına, devrimci mücadeleye çağırmakta tembel ve arzusuz olan koltuk düşkünü revizyonistler, onları oy vermek için toplamakta iğrenç bir iştahlılığa sahiptirler. Buna rağmen çoğunluğu sağlayamadılar. Ama sosyal-faşist tutumla toplantıyı başlattılar. Dernekler yasasına göre 102 kişi gerekirken 90 kişiyle kongreyi başlattılar.

Devrimci muhalefetin bütün itirazlarına rağmen seçimi yapıp yönetim kurulunu işgal ettiler. Darbeci metotlarla ve de revizyonist bayların yardımıyla derneği zaptettiler.

Biz, Devrimci Kadınlar olarak bu dalavereci sosyal-faşistlerle sonuna kadar mücadele edeceğimizi bildirir tüm Devrimci Kadınlara sınıf mücadelesinde en önde görevler düştüğünü bir kere daha belirtiriz.

GAZİANTEPLİ YURTSEVER KADINLAR

"HER FAŞİST SALDIRI VE KATLİAMDA İŞİ BIRAKALIM" "

Çalıştığım Etap Fabrikasında 250 işçi çalışıyor. Fabrikanın plastik ve atölye diye iki bölümü var. İşçiler DİSK'e bağlı Lastik-İş sendikasına üyedir. İzmir'de bu iş kolunda Türk-İş'in yetkili olduğu bir işyeri yok. Ama Lastik-İş' in gevşek tutumu nedeniyle Göktepe'deki arkadaşlar Türk-İş' e geçmek istiyorlarmış. Bu konu ile ilgili bir toplantıda eğitim çalışması yapılmadığı ve işçilerle yeteri kadar ilgilenilmediği belirtilerek sendikada seminerler verilmesi istenmişti.

Bugüne kadar işyerlerine pek fazla uğramayan sendikacılar bir yandan tabandan gelen baskılar diğer yandan da yaklaşan sendika seçimleri nedeniyle bizlerle fazla ilgilenir oldular. 30 Mayıs'ta yapılan bir toplantıda kadın işçiler üzerindeki baskılar anlatıldı. Kadın işçilere sarkıntılık yapılıyor, her işçinin normal ihtiyaçları olan haklardan faydalandırılmak istenmiyor, bir kısmından da faydalandırılmıyorlardı. Ertesi gün iş yerine gelen sendikacılar kısım şefiyle görüşürlerken patronun adamları kavga çıkardılar. Ama iyi bir dayak yediler. Atölyedeki işçilerin tümü ve plastik bölümünden bir kısım işçi hemen işi bırakıp dışarı çıktık. Sendikacılar kısa bir konuşma yapıp gittiler. İki saat sonra da patron özür dileyinceye kadar işbaşı yapmamamız söylendi. İşbaşı yapmama kararı uygulandı, direnişe başladık. Akşam üstü işveren avukatı özür diledi ve işbaşı yaptık.

Biz bu direnişten su dersleri çıkarttık:

1- Direniş sırasında aramızda tartışmalar yapmalıydık Olayı hep beraber yeniden değerlendirip, basın toplantısı yapmalıydık.

2- Sadece sendikacılara değil patron veya adamları hangi işçiye baskı yapar, saldırırsa hep beraber işi bırakmalıyız. Sendikacılara saldıranlardan biri bundan bir süre önce bir işçi arkadaşımıza bıçakla saldırmıştı. Atölyedeki bir grup işçi arkadaş aktif şekilde karşı koymuş ama sendikacılar bir tepki göstermemişlerdi. Bizler, yalnız kendi fabrikamızda olaylara tepki göstermekle kalmamalıyız. Her faşist saldırıda ve katliamda aynı tepkiyi göstermeliyiz, işi bırakmalıyız.

3- Engellemek veya kaldırılmak istenen seminer çalışmaları sürdürülmeli, hatta daha da genişletilmelidir. Sendikalarımızı birer okul, sınıf bilincimizin geliştirildiği birer okul haline getirmeliyiz. Bunun için de "İşçiler Sendika Yönetimine" sloganını yayalım ve uygulayalım.

ETAP'TAN
BİR İŞÇİ



Faşizme Karşı Mücadelede Sendikaların Önemi ve Bugün Yapılabilecek Olanlar -2-

-GEÇEN SAYIDA ÇIKAN BİRİNCİ KISMIN ÖZETİ-

Faşizme karşı mücadelede demokratik kitle örgütleri içinde en tayin edici olanı sendikalardır. Yüzbinlerce sendikalı işçinin ezici çoğunluğunun Türk-İş ve Disk gibi iki dev işçi kuruluşunda toplanmış olması, ülkemizdeki sendikal örgütlenmeyi daha da etkin kılmaktadır. Devrimci proletarya hareketinin işçi sınıfını kucaklayamamış olması ve sendikaların hemen hemen tamamının burjuva sendika ağalarının elinde bulunması bugüne kadar tırmanan faşizme karşı etkin bir mücadelenin yürütülememesi sonucunu getirmektedir. Hatta çoğu kez işçilerin faşizme karşı mücadeleye fiilen katılmaları sendika ağaları tarafından engellenmektedir.

Gerek Türk-İş'in gerekse Disk'in başındaki sendika ağalarının birçok ortak noktaları vardır. Ama bunlardan bir tanesi tayin edici olanıdır. Hepsi de burjuva sınıfına mensupturlar. Burjuvazinin ve toprak ağalarının devletinin yıkılmasına, sınıfsal çıkarları gereği karşıdırlar. Faşizmin kökünün kazınması ise, hakim sınıflar iktidarının bir daha geri gelmemek üzere yıkılmasıyla mümkündür.Öyleyse bizzat kendileri birer burjuva olan sendika ağalarının, faşizme karşı sonuna kadar kararlı bir mücadele yürütmeleri maddeten imkansızdır. Bu nedenle faşizme karşı mücadelenin gelişebilmesi için sendika ağalarının sendika yönetimlerinden temizlenmeleri kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Devrimci proleterya hareketinin geniş işçi yığınlarını kucaklama, sendikaları sınıf sendikaları haline getirme mücadelesi, faşizmi kesin olarak yenilgiye uğratabilme ve Ulusal Demokratik Halk Devrimini zafere ulaştırma mücadelesinin bir parçasıdır.

Mücadelenin bugünkü aşamasında devrimci proleterya hareketi, faşist güçlere karşı en geniş birliği sağlayan bir ittifak siyasetini esas alırken diğer yandan revizyonist ve reformistlerin gerçek yüzlerini teşhir etmelidir. "Sendika ağalarını teşhir etmeyi belli bir süre erteleyelim. şeklinde bir anlayış faşizme karşı mücadelenin gelişebilmesini engeller. İkincisi, "önce ekonomik mücadele içinde güçlenelim, sendikalarda yer kazanıp sonra devrimci siyaseti ortaya koyalım." anlayışı da yanlıştır. İşçilere siyasi bilinç, faşizme karşı mücadele bilinci götürmeyi bu şekilde ertelemek işçilerin ekonomik mücadelelerinin sınırları içine hapsedilmesini getirir. Faşizme ve sendika ağalarına karşı mücadeleyi zayıflatır. Devrimci proletarya, alabildiğine yaygın devrimci propaganda ve ajitasyonda bulunmalı,faşizmin niteliğini, faşizme karşı mücadelenin yollarını anlatmalı, en geniş kitleleri faşizme karşı aktif mücadeleye sevk etmelidir.

PROPAGANDA VE AJİTASYONUN ÇERÇEVESİNİ İYİ ÇİZEBİLMELİYİZ

İşçi sınıfını anti-faşist mücadeleye sevketmede, yapılacak en büyük hata; sendika önderlerine mücadele çağrısıyla yetinmek, ikna yoluyla burjuva sendikacılarının uzlaşmacı tavırlarını değiştirebileceğini ummaktır. Oysa, faşizme karşı kanıyla canıyla uzlaşmaz mücadeleye girişecek olan, sömürünün bütün ağırlığını omuzlarında hisseden, haklarını savunduğunda burjuvazinin zulmüyle her an yüz yüze gelen, sendikalı ve sendikasız milyonlarca işçidir. Öyleyse sendikaların tabanında yapılacak olan çalışma tayin edici çalışmadır.

İşçi sınıfına,burjuvazi ve toprak ağaları ayakta kaldığı sürece faşist diktatörlük tehlikesinin asla ortadan kalkmayacağını döne döne anlatmak gerekir.Faşist diktatörlük altında işçi sınıfının patronlar karşısında grev bile yapamayan gerçek köleler durumuna düşecekleri, faşizmin işçi sınıfı hareketinin can düşmanı olduğu çarpıcı canlı örneklerle anlatılmalıdır.Devrimci arzuları ve ulusal duyguları sömüren faşistlerin sınıf mücadelesini nasıl örtbas ettikleri, gerçek düşmanları işçilerden nasıl gizlemeye çalıştıkları teşhir edilmelidir. Faşizmin genel anlamda teşhiri ile yetinmek kesinlikle yanlıştır. Faşistlerin bugün attıkları somut adımlar da açıklanmalı ve acilen yapılması gerekenler işçilere gösterilmelidir.

Bugün yüzbinlerce işçi gündelik hayatlarında çeşitli zulüm ve baskı örnekleriyle karşılaşmaktadırlar. Faşist komandolar işçi mücadelesini bastırmak üzere kahpece saldırılar düzenlemekte, fabrikalarda patron köpekliği yapmaktadırlar. Sendika ağaları kendilerine başkaldıran devrimci işçileri, patronlarla anlaşıp işten attırmakta, faşistlerin ekmeğine yağ sürmektedirler. Önemli olan işçilerin hergün karşılaştıkları zulüm ve ihanet örneklerini derleyip, toparlamak ve bundan işçilerin durumu bütün çıplaklığıyla görmelerini sağlayacak dersler sonuçlar çıkarabilmektir.

Faşizmin tırmanmakta olduğuna dikkati çekmek yetmez. Çok sayıda işçinin faşizmin nasıl tırmandığı, bu tırmanmada MC hükümetinin başvurduğu taktikler faşistlerin fabrika ve sendikaları ele geçirme siyasetleri hakkında net bir görüş sahibi olması gerekir. Faşist taktikleri bütün ayrıntılarıyla kavrayamayan işçilerden etkili bir mücadele beklenemez.

Örneğin, bugün polisin ve patronların eliyle birçok fabrikaya, faşist komandolar işçi diye sokulmaktadır. Personel müdürlüğü gibi doğrudan doğruya işçilerle ilgili kademelere seçme faşistler getirilmektedir. Bir avuç komando fabrikalarda en geniş işçi tabanını zorbalıkla sindirmeye çalışmakta, ileri işçiler polis ve komando zulmüyle ezilmektedirler. Patron ve sendika ağası işbirliği sonucu işten atılan işçi sayısı her geçen gün artmaktadır. Devrimciler etkin oldukları her fabrikada faşist zulme ve sendika ağalarının ihanetine karşı somut bir mücadele önerileri getiren propagandalara girişmeli ve başarılı mücadele örneklerini aktarmalıdırlar. Faşist teröre karşı, kitlelere dayanan devrimci şiddetin propagandasını yapmak doğru bir yöntemdir.

Faşistlerin işçi sınıfının sendikal örgütlenmesine ve sendika ağalarına karşı işçileri zincire vurma çalışmalarına ısrarla dikkat çekilmelidir. Seydişehir Alüminyum tesislerinde ve İzmir Tariş'te olduğu gibi, yeni ve örgütlenmemiş iş yerleri faşistlerin özellikle hedefleri haline gelmiştir. Buralarda polisin de aktif desteğiyle MHP'li komandoların terörüne başvurulmakta ve sendika yöneticilerinin uzlaşmacı, pısırık tavırlarından istifade edilmektedir. Karşıdaki sendika sindirilince, satın alınan iş mahkemeleri ve bölge çalışma müdürlüklerinin yardımıyla faşist sendikaya yetki almak kolaylaşmaktadır. Devrimciler güçlerinin yettiği her işçi bölgesinde, faşizme karşı en geniş birliğin ve militan örgütlenmenin propagandasını yapmalı, fiilen bu önerilerin gerçekleşmesinde önderlik etmelidirler. Faşistlerle işbirliği yapan sendika ağaları teşhir edilmeli, faşizme karşı mücadele ile bu tür sendikacılara karşı verilen mücadele birleştirilmelidir. Faşist saldırıya ve faşist örgütlenmeye hedef olan iş yerlerinden çıkartılan dersler, sendikalara ve geniş işçi çevrelerine aktarılmalıdır.

PROPAGANDA VE AJİTASYONUN YANINDA, EYLEM YÖNÜNDE SOMUT ADIMLAR ATILMALIDIR.

Bugün sendikalar burjuva sendika ağalarının elinde diye, proleter devrimciler yalnızca propaganda ve ajitasyonla yetinecek, ellerini kollarını kavuşturup oturacak değillerdir. Mevcut imkanlarla faşizme karşı aktif kitle eylemleri koymak ve bu eylemlere mümkün olduğu kadar çok işçiyi de katmak hayati bir görevdir.

Devrimciler, bugünkü güçleriyle hangi bölgelerde hangi işçileri anti-faşist mücadeleye nasıl sevkedebileceklerini hesaplamalı ve ona göre işe girişmelidirler.

Mümkün olan her fabrikada, fabrika içindeki faşist baskılara ve gerici sendikaların ihanetine karşı, en geniş birliği sağlayacak şekilde fabrika komitelerinin oluşturulmasına hız verilmelidir. Fabrikalardaki komiteler, o fabrikanın fiili önderi haline gelebilmeli ve tırmanan faşizme karşı işçilerin diğer emekçilerle eylem birliğine girmeleri yönünde de çalışma yapmalıdırlar. Devrimcilerin az sayıda fabrikaya etkin olmaları bu çalışmanın önemini azaltmaz. Bir veya iki fabrikadaki başarılı uygulama zamanla diğer fabrikalara da sıçratılabilecektir.

Tarım işçileri, kırsal bölgelerin en devrimci kesimlerini meydana getirmelerinin yanı sıra geniş köylü yığınları ile de çok sıkı bağlara sahiptirler.

Bunun yanısıra tarım işçilerinin sendikal örgütlenmesi, burjuva sendikacılarının sanayiye kıyasla mutlak bir hakimiyeti altında değildir. Bir veya iki mevsim sonra köylerine dönecek olan tarım işçileri, kendilerine kazandırılan bilincin ışığını büyük ölçüde memleketlerine taşıyacaklardır.

Mümkün olan heryerde, işçilerle diğer halk kitlelerinin eylem birliğinin sağlanması iki yönden önemlidir. Birincisi, bu tür bir eylem birliği faşizme karşı aktif kitle mücadelesinin doğrudan doğruya güçlenmesini sağlayacaktır. İkincisi belki de daha önemlisi, bu sayede birçok işçi anti-faşist mücadele içinde pişecek diğer halk sınıf ve tabakalırının da çıkarlarını savunmayı öğrenecek ve sömürü zulüm mekanizmasını daha iyi kavrayıp onu yıkma yönünde kafa yoracaktır. Bu tür ortak kitle eylemlerinin giderek daha geniş işçi yığınlarının bilincini etkileyeceği düşünülürse, bunun aynı zamanda sendikalar içindeki mücadele bakımından da ne kadar önemli bir gelişme olacağı açıkça görülür.

Sendika genel merkezlerinin genellikle, sendika şube ve bölge teşkilatları üzerinde ağır ve gerici bir baskısı vardır. Sendikaların taban teşkilatları genel merkezlerin gerici politikalarına uymaya zorlanmaktadır. Ama özellikle Anadolu'da öyle bölgeler vardır ki: sendika genel merkezlerinin gerici baskısına rağmen devrimciler, sendika şubelerini, bölge teşkilatlarını, anti-faşist eyleme katabilmektedirler. Bu tür çalışmalar geliştirilmeli ve mümkün olduğu her yerde sendika genel merkezlerinin şubeler üzerindeki nüfuzu kırılabilmelidir. Bu çalışma anti-faşist mücadeleyi geliştirirken aynı zamanda da sendika ağalarının tecritine ve yıpratılmasına hizmet edecek bir uygulamadır.

Devrimci proletarya hareketinin hem sendikaların tabanını etkileyebilmek için hem de anti-faşist mücadeleyi geliştirebilmek için, sağlam mevziilere ihtiyacı vardır. İlk ağızda elde edebilecekleri sendika yönetim kademelerini iyi tesbit etmeli ve buralara bütün gücüyle yüklenmelidirler. Devrimciler, elde ettikleri sendika yönetim kademelerini ve daha şimdiden ellerinde bulundurduklarını, anti-faşist eylem birliğini geliştirme yönünde kullanmalıdırlar. Yani, burjuva sendika ağaları, küçük küçük işçi mücadelelerini birleştiremez, işçilerle köylülerin, gençlerin, tüm emekçilerin eylem birliğini sağlamazken, devrimciler bunun tam tersini uygulamalıdırlar. Konulan aktif kitle mücadelelerine, devrimciler etkin oldukları her sendikal kuruluşu bilfiil katmaya çalışmalı ve bu yönde kaydedilen başarıların küçük de olsa, en geniş bir biçimde propagandasını yapmalıdırlar. Bugün işçiler sendika ağalarının teşhirinin yanı sıra, devrimci çalışma ve siyasetin somut örneklerini de görmek ihtiyacı içindedirler. Eldeki sendika yönetim kademeleri, devrimci siyasetin somut örneklerinin verilmesini sağlayacak ve gittikçe artan sayıda işçi üzerinde adeta bir teşvik unsuru rolünü oynayacaktır. Birçok işçi biz de kendi sendikamızın yönetimini falanca sendikanın veya şubenin yönetimine benzer bir hale getirmeliyiz diyecek ve sendika ağalarını devirme arzusunu içlerinde daha da köklü bir biçimde hissedeceklerdir.

Bugün gücümüzü aşmayan, uygulandığı takdirde, anti-faşist mücadeleyi ve sınıf sendikalarını oluşturma mücadelesini geliştirecek olan,.başlıca pratik çalışmalar bunlar olabilir.

ARTIK KÖLECE YAŞAMAK İSTEMİYORUZ

HALKIN KURTULUŞU'NA,

Bizler bir yandan faşizmin baskısı, bir yandan da toprak ağalarının zulmü altında ezilen Pazarcık'lı devrimci tarım işçileriyiz. Biz tarım işçileri her türlü haktan mahrum olduğumuzdan sömürünün en ağır şartlarını yaşıyoruz. Biz Pazarcık Ovasında binlerce kişi çalışıp emek sarfediyoruz. Günde 11 saat çalıştığımız halde bize 35 lira ücret verilmek istenmektedir. 15 liradan satılan pamuğun kilosu elli kuruştan toplattırılmaktadır. Verilen bu parayla yaşanabilir mi? Toprak ağaları bolluk ve zevk içinde yaşarlarken, işçiler adeta köle gibi yaşamaya mecbur ediliyor. İşçilerin arasında birleşmenin olmaması toprak ağalarının işini kolaylaştırıyor.

İşçileri koyun sürüsü gibi görüyorlar. Onlara pis, mikroplu kanal suları içirilmekte, tarlada ağa ve çavuş tarafından baskılar yapılmakta can güvenlikleri yok edilmektedir.

Geçenlerde biz bir grup işçi ve öğrenci iş dönüşünde ağalara karşı sloganlar haykırdık ve bunu her gün tekrarladık. Bu diğer işçiler arasında ilgi uyandırdı. Bunu duyan ağalar duruma derhal müdahale ettiler. Bağıran işçileri öteki emekçilere "bunlar anarşist" diyerek kötülemeye çalıştılar.Onlar işçilerin, köylülerin uyanıp haklarını istemelerinden çok korkuyorlar. Ağalar bize "bir daha bağırırsanız sizi bombalatırız", "kanallara atarız" tehditleri savurdular. Fakat biz yılmadık ve gereken cevabı verdik. Bütün bunları gazetemiz aracılığıyla yayınlamanızı, halkı soyan zalim ağaların gerçek yüzünü açığa çıkarmanızı istiyoruz. Pazarcık'lı bütün işçileri faşizme ve ağalara karşı birleşmeye ve Pazarcık'taki demokratik kuruluşları birlik için yardımcı olmaya çağırıyoruz.

Ağalar şunu unutmayın, bizden aldığınız oylarla artık bizi yönetemeyeceksiniz, kanımızı ememeyeceksiniz. Ne tankınız, ne topunuz sömürü ve zulümden kurtulmak için atıldığımız mücadeleden bizi alıkoyamaz. Sizi ergeç yıkacağız.

KAHROLSUN AĞALAR!

KAHROLSUN HALK DÜŞMANI FAŞİSTLER!

PAZARCIK'TAN BİR GRUP
DEVRİMCİ TARIM İŞÇİSİ

Gazetemize ve diğer devrimci yayın organlarına yapılan baskıları şiddetle protesto ediyoruz.

Sahtekarca kendini gizlemeye çalışan Pazarcık İlköğretim müdürü faşisttir

Pazarcık İlk Öğretim Müdürü Süleyman Kapıdere, MC Hükümeti tarafından haksız olarak yakın zamanlarda bu göreve getirilmiştir. Mevkiini korumak için her yola başvurabilen; hileyle, sahtekarlıkla halkın güvenini kazanmaya çalışan biridir.

Ülkü-Bir'e kayıtlıdır. Bölgenin başta gelen ihbarcılarındandır. Halkın düşmanı olan ağa ve diğer faşistlerle çok yakın ilişkisi vardır. Pazarcık'taki faşist saldırının baş tezgahlayıcılarından biridir.

İlerici öğretmenlerin aylıklarını geciktirmiş, kimini dağ köylerine tayin etmiş, ihbarcılık yaparak kiminin evlerini aratmıştır. Faşist ağababası Faik Türün'ün işkenceci yüzünü açıklayan afişi köy kahvesinde hileyle söküp okuduktan sonra yırtmıştır. "Neden yırttın?" diye sorulduğunda da "Vallahi bilmeden yırttım, bilerek yırtmadım" diye yalvarmaya başlamıştır.

Her seferinde aynı iki yüzlülüğü yapan Süleyman Kapıdere'nin geçenlerde yeni bir namussuzluğuna tanık oldum:

2 ay yedek öğretmenlik yapan Ali Suna evinde dergi bulundurduğu için aranmaktadır... Süleyman Kapıdere maaş almaya gelen Ali Suna'nın babası İsmail Suna'yı karakola ihbar etmiştir. Gelen çavuşla, jandarmalara İsmail Suna'yı göstererek gerekçesiz olarak karakola çektirtmiştir.

Pazarcık halkı faşist müdürü iyi tanımaktadır. Yüzündeki maskenin altında neler olduğunu halkımız HALKIN KURTULUŞU aracılığıyla tanımalıdır.

PAZARCIK'TAN
BİR DEVRİMCİ

Ceylanpınar Tarım İşçilerinin Emeği Olan Binlerce Ton Buğday Çürütülüyor

MC iktidarı 1976 yılında yabancı devletlerden milyonlarca ton buğday ithal ederken Ceylanpınar'da TMO'ne ait tonlarca buğday çürümekte ve çürüyen buğdaylar da kamyonlarla derelere döktürülmektedir.

Elde herkese yetecek kadar buğday varken, niye yabancı borsalardan buğday ithal ediyor bu MC hükümeti? Milyonlarca lira eden bu buğdaylar niye sağa-sola dökülmektedir? Bunların (MC'nin) tek amacı halkı açlığa itip yabancı borsaların kasalarını ve kendi kasalarını zenginleştirmek midir?

Fehim Adak'ın "Ticaret Bakanlığı" yaptığı dönemde Devlet Üretme Çiftliğinden binlerce ton buğday alınmış, yığınlar halinde çürümeye bırakılmıştır. Ceylanpınar TMO Ajans Müdürlüğü aldığı binlerce ton buğdayı ambarlara, silolara değil de, gelişi güzel toprak altına yığmıştır. Ajans müdürlüğüne atanan yöneticiler sorumluluk almamaktadırlar. Yığınlar açılıp taşınmaya başlandığında ortaya saçılan pis koku yöneticileri telaşlandırmıştır. TMO Ceylanpınar Ajans Müdürlüğüne atanan müdürler bu durum karşısında sorumluluğun üzerinde kalmaması için bağlı olduğu bakanlığa "ya hemen istifa ederim, ya da tayinimi hemen başka yere çıkarın" şeklinde yazılar yazmaktadırlar. Vurgunlarının, talanlarının, soygunlarının ortaya çıkmamasını isteyenler de tayin isteyen müdürü başka yere atamak zorunda kalıyorlar. Tonlarca buğday çürütülüp derelere dökülürken, halk düşmanı MC hükümeti de yabancı buğday şirketleri ile anlaşarak buğday ithal etmek çabasındadır.

Ey, Tonlarca buğday çürütülüp derelere döktürülürken "buğday sıkıntısı vardır" deyip ekmeğin gramajını düşürüp işçiyi-köylüyü-emekçi halkı ekmeğe muhtaç edenler! Derelere döktüğünüz tonlarca buğday, günlerce güneşin altında asgari ücretin altında, köle gibi çalıştırdığınız işçilerin-emekçilerin alın terleri değil midir?

Hayat pahalılığını yaratan, halkı işsizliğe iten, "Türkiye'de huzur vardır" deyip huzursuzluk yaratan, "toprak reformu gerçekleştirilecektir" deyip ağanın elinden aldığı toprağı tekrar ağaya veren halk düşmanı MC, yaptığınız bu sahtekarlıklar bu soygunlar, bu vurgunlar yanınıza kalacak mı sanıyorsunuz?

CEYLANPINARLI BİR
DEVRİMCİ İŞÇİ

işçi köylü mektupları

Tusso'da çalışan işçiler köle değildir

BURADA İŞÇİLERİN BİR ARAYA GELMESİ YASAKTIR. PATRON İŞÇİLERİN BİR ARAYA GELMESİNDEN KORKMAKTADIR. SENDİKA VE ÜCRETLERİN ARTTIRILMASI İÇİN TOPLANAN İŞÇİLERİ İŞTEN ATMAKTADIR.

HALKIN KURTULUŞU'NA

Tusso, Bahçelievler Sitesi 8. caddededir.. Biz burada çalışan emekçileriz. Bu şirketin patronu her gün işçileri dövmekte, sövmekte, istediği zaman işten çıkarmaktadır. İlk işe girdiğimiz zaman adını dahi bilmediğimiz bir sendikaya üye olmamız şart koşuldu. Biz de iş bulamadığımız için kabul ettik. Her ay aidatımızın kesildiği sarı ve patron uşağı olan sendikanın daha yöneticilerini bile tanımıyoruz.

Burada işçilerin bir araya gelmesi yasaktır. Patron işçilerin bir araya gelmesinden korkmaktadır. Sendika ve ücretlerin arttırılması için toplanan işçileri işten atmaktadır.

Biz kafa ve kol işçileriyiz. Her gün güneşin altında inşaatlarda elektrik tesisatı yapmaktayız. Aynı zamanda tesisatın planını da yapmaktayız. Buna rağmen patronun faşist baskıları durmamıştır. Faşist MC iktidarının koymuş olduğu 60 TL. asgari ücret bile faşist patron tarafından çiğnenmektedir. İşçilerin bir çoğu 45 ve 50 TL arasında çalışmaktadır.. Yalnız usta ve ustabaşıları ise 60 ve 90 TL. arasında yevmiye almaktadırlar. Zaten 90 TL. yevmiye alanlar patronun köpekleridir. Patron bunları işçilerin arasına salıp devrimci işçileri ihbar ettirmektedir. Tıpkı köle gibi çalıştırılmaktayız. Hiç bir zaman tatil günlerinden yararlanamıyoruz. Pazar ve Cumartesi işe gitmediğimiz zaman patrondan azar işitiyoruz ve üstelik paramızı da vermiyorlar.

İşçiler hastalandığı veya sakatlandığı zaman patron bakmamakta, üstelik işten atmaktadır.

Biz TUSSO'lu devrimci işçiler olarak ancak bu faşist düzenin ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ ile yıkılacağına inanıyoruz.

TUSSO'lu Devrimci
İşçiler



TARİHİ MATERYALİZM

Baktığımda insanlığın önüne,
Uzun bir gelişim çıkar önüme,
Bilimi kılavuz alıp yanıma
Bu süreci size anlatacağım.

İlk devire İLKEL KOMÜN deniyor,
Ortak çalışıp ortak yeniyor.
Çalışmayan açlığından ölüyor,
Sınıf yok, devlet yok ilkel komünde.

İnsanlar toprakta ustalaşınca,
Ürün ihtiyaçtan fazlalaşınca,
Artık ürün için savaşılınca,
KÖLELİK doğuyor tarih önünde.

Sınıflar türüyor: Efendi-Köle,
Efendi kölenin sahibi bile.
Devlet de geliyor sınıflar ile
Ordusu da, polisi de yanında.

Gide gide köle gücü yetmiyor,
Köleci devleti sağlam tutmuyor;
Dış savaşlar, iç isyanlar bitmiyor
Yıkılıyor kölelik sonunda.

Geriden geliyor FEODAL DEVLET
Emeğe egemen din ve asalet;
Bu devlet de sürmedi illebet
Feodal baylar da kaldı tarihte.

KAPİTALİST DEVLET geçti yerine,
Pazar kavramını verdi önüne.
Sonradan yoksul halk üzerine
Burjuva FAŞİZMİ kurdu TEKEL'de

İşçiler: Tarihin son devrim gücü.
Tükensin insanlığın çektiği acı
Sınıflara sağlam bir darağacı
Kuruyor sevinci coştu gönlünde.

Bütün halklar yürüyoruz yanyana,
Silahımız aman vermez düşmana,
Enternasyonal bayrağın her yana
Savaş verip dikeceğiz sonunda.

BİLİM REHBER LENİNİZM YOLUMUZ,
TARİHİ DE BÖYLE ÇÖZDÜ DİLİMİZ.
DAĞLAR ÖZRE KENETLENMİŞ ELİMİZ
ÖLMEK İÇİN ŞANLI DEVRİM YOLUNDA.

ENVER YOLDAŞ

HALKIN KURTULUŞU

HALKIN KARARLILIĞI FAŞİST POLİSİ GERİLETTİ

"Bize yapılan bu faşist baskılar Doğu'da uygulanan milli zulümden ve toprak mücadelesi veren köylü kardeşlerimizin üzerine uygulanan baskıdan ayrı değildir."

Faşist MC hükümetinin işbirlikçisi Soma Belediye Reisi Hüseyin Özkılınç'ın keyfi kararıyla Soma'nın Yassıtepe mahallesinde gece kondular polis-jandarma işbirliği ile yıktırılmıştır. Bunun üzerine mahalle halkı ve devrimciler bu olayı protesto etmek için belediyenin önünde toplanmıştır. Fakat faşist polis komiseri Refik'in emri üzerine polisler devrimcilerin üzerine saldırmış, fakat devrimcilerin ve halkın kararlı tavrı karşısında polisler gerilemek zorunda kalmışlardır. Protesto gösterisi sona erdikten sonra dağılan halkın ve devrimcilerin üzerine polis tekrar saldırmış, devrimcileri tartaklamak istemiştir. Bunun üzerine halkın tepkisinden korkan polisler devrimcilerden Yüksel Şen, Haluk Candan ve Recep Özer'i bırakmak zorunda kalmıştır. Fakat dükkanın içinden zorla aldıkları devrimci Erkan Işıl'ı kanunsuz şekilde emniyete götürmüşlerdir. Halkın devrimci şiddet ve kararlılığından korkan faşist komiser bir saat sonra Erkan Işıl'ı da serbest bırakmıştır.

Bize yapılan bu faşist baskılar Doğu'da uygulanan milli zulümden ve toprak mücadelesi veren köylü kardeşlerimizin üzerine uygulanan baskıdan ayrı değildir. Fakat ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ yolundaki mücadelemizi engelliyemiyeceklerdir. Revizyonistler ve Troçkistlerin polis karşısında uzlaşmacı tavrını ve bu faşist uygulamayı şiddetle protesto ediyoruz.

KAHROLSUN ABD VE SOVYET-SOSYAL EMPERYALİZMİ!
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

SOMA HALKI

Ege'de savaşa hayır!

Baş.ta.1'de

sürülüyor, MC, DGM yasasında gerilemeyeceğini ilan ediyor. Bütün bunlar işçi sınıfı ve emekçi halkı uyarmalıdır.

İşte, Ege'deki siyasi buhranın temelindeki ikinci önemli etken de budur.

YUNANİSTAN'LA SAVAŞA HAYIR!

Durum ciddidir. Yılların düşmanlığının körüklenmesi başladı bile. İki ülkenin halkları da gerçekten sınıf mücadelelerini tavsatabilir, işbirlikçileri ve onların efendilerinin kuyruğuna takılarak haksızcasına birbirinin kanını dökebilir. Bilinçli tüm devrimci ve demokratlar, işte esas olarak bunu engellemeye çalışmalıdırlar.

Sadece iki süper güce ve işbirlikçilerine yarayan "Kıbrıs Barış Harekatı" bunları bize hayatın akışı için de çok açıkça ve acı bir şekilde göstermiştir.

İŞBİRLİKÇİLERİN ÇABALARINI BOŞA ÇIKARMAK İÇİN; İKİ SÜPER GÜCÜN SAVAŞA HAZIRLIK SİYASETLERİNİ YIKMAK İÇİN MÜCADELE EDİLMELİDİR.

Devrimciler ve tüm emekçi Türkiye halkı emperyalist bir dünya savaşına ve her türlü haksız savaşlara karşıdırlar. Yunanistan için de aynı şey söz konusudur. Bu gün Türkiye ile Yunanistan'ın birbirlerine saldırmaları hiç bir şekilde haklı olamaz. Ege'deki haklar üzerine tartışmalar, Yunanistan ve Türkiye'nin savaşa girmelerinin nedeni olarak gösterilemez.

Türkiye ve Yunanistan arasında milli çıkarların tartışma ve görüşmeler yoluyla adil bir şekilde çözümlenmesi bütün dünya halklarının yararınadır. Devrimciler her iki ülkenin de milli çıkarlarını zedelemeyecek bir çözüm bulunması, bu konuda da 3. dünya ile saf tutulmasını sağlamak için mücadele etmelidir.

Ülkemizde faşizmin, kendini milli çıkarlar ardına saklamasına izin vermemeliyiz!
Faşizme karşı mücadelemizi yükseltelim. İşbirlikçi faşist MC hükümetine karşı, faşist baskılara karşı direnelim!
Devrimciler ve tüm emekçi halk YUNANİSTAN'LA SAVAŞA KARŞIDIR!
EGE'DEKİ ŞÖVEN ÇIĞLIKLAR ÜLKE İÇİNDEKİ FAŞİST SİYASETİN DEVAMIDIR. EGE'DE SAVAŞA KARŞI ÇIKMAYANLAR FAŞİZME KARŞI DA TUTARLI BİR MÜCADELE YÜRÜTEMEYECEKLERDİR
FAŞİZME KARŞI MÜCADELE, 3. DÜNYA'NIN BİRLİĞİNİ SAVUNMAK VE İKİ SÜPER GÜCE KARŞI OLMAKLA SIKI SIKIYA BAĞLIDIR!
YUNANİSTAN'LA SAVAŞA HAYIR!

Lübnan'a her türlü müdahale

Baş.ta.2'de

çalışıyorlar. Aslında, her iki emperyalist gücün istedikleri Orta-Doğu sorununu kendi çıkarlarına en uygun gelecek şekilde halletmektir.

Halkların kurtuluşu halkların kendi eseridir. Ulusal ve toplumsal kurtuluş ne emperyalistlerin icazetiyle, ne de dışardan ithal edilerek gerçekleşemez. Orta-Doğu sorununun kalıcı ve gerçek çözümünün, Filistin halkının zaferinin yolu, Orta-Doğu halklarının ve Filistin halkının kardeşçe birliğine dayanan silahlı mücadeleden geçmektedir. Filistin halkı zaferi sahte barış konferanslarında pazarlık yapacak değil iki süper güç ve İsrail'li siyonistlere karşı verecekleri kararlı mücadeleyle kazanacağını bilmektedir.

İki süper devlet önerdikleri sahte çözüm yollarının uygulanabilmesinin önündeki en büyük engel olarak Filistin kurtuluş hareketini görüyorlar. Filistin kurtuluş hareketini yıpratmak, güçlerini bölmek, özellikle sosyal-emperyalist kendilerine muhtaç hale getirmek için çeşitli yollara başvuruyorlar. 1970 "Kara Eylül" de Ürdün'e yaptırttıklarını şimdi Suriye'ye yaptırtıyorlar. Filistin Ulusal Kurtuluş hareketine darbe vurarak verdiği kayıpları tamamlamaya, yaşlarını sarmaya çalışan Filistin halkına iğrenç planlarını daha kolay kabul ettirebileceklerini hesaplıyorlar. Bu planlarını Kral Hüseyin, Hafız Esad gibi kuklalarına uygulattırarak Orta-Doğu halklarının arasında birlik kurulmasını önlemeye çalışıyorlar.

SURİYE SALDIRISI İKİ SÜPER DEVLETE HİZMET EDİYOR.

Suriye saldırısı, iki süper devletin Üçüncü Dünyanın birliğini parçalama politikalarına hizmet ediyor. Üçüncü Dünya Ülkeleri aralarında var olan çelişkileri barışçı görüşmeler yoluyla çözümlemelidirler. İki süper devletin çelişkileri körükleyerek, düşmanlık tohumları ekerek birliği parçalama çabalarına karşı uyanık olmak, birlik ruhunu geliştirmek esas olmalıdır. Suriye, Lübnan'ın egemenliğini ihlal ederek, onun iç işlerine silahla müdahale ederek iki emperyalist gücün emeline yardımcı olmaktadır. Bu tavır gerek dünya halklarının gerekse ulusal kurtuluş mücadelesi veren Orta-Doğu ve Filistin halklarının çıkarlarına taban tabana zıttır.

DÜNYA HALKLARININ BAŞ DÜŞMANI İKİ SÜPER DEVLETTİR.

Suriye saldırısının altında yatan gerçekler ve gelişmeler bu gerçeği bir kere daha doğrulamıştır. İki süper devlet kendilerinin kışkırttığı Suriye saldırısının arkasından Akdeniz'e güç üstüne güç yığmışlar, bölgedeki silah yığınaklarını daha da arttırmışlardır. Sosyal-emperyalistler Doğu Akdeniz'deki savaş gemilerinin sayısını, geçen yıla göre yarı yarıya arttırarak yaklaşık 80 parçaya çıkartmışlardır. ABD'nin Doğu Akdeniz'deki vurucu gücü 6. Filo Kıbrıs-Lübnan arasındaki bölgeye yığılmıştır. Amerikan emperyalistleri Kıbrıs'taki Agratur İngiliz üssüne gözlerden kaçırmaya çalışarak asker yığmaktadır. İki süper gücün Orta-Doğu ve Akdeniz'deki emperyalist çıkarları için yaptıkları bu yığınaklar bölge halklarının çıkarlarını ve dünya barışını tehdit etmektedir.

Arap Ülkelerinin birliği, Filistin halkının mücadele azmi emperyalist hayalleri yıkacaktır.

ARAP ÜLKELERİNİN BİRLİĞİ, FİLİSTİN HALKININ MÜCADELE AZMİ EMPERYALİST HAYALLERİ YIKACAKTIR.

İki süper gücün ve işbirlikçilerinin bütün saldırılarına, tertiplerine, kışkırtmalarına rağmen Filistin halkının mücadelesi zafere ulaşacak, Orta-Doğu'da halkların kardeşçe birliğinin üzerinde yükselen barış kurulacaktır. Bu gün bu yolda ilerliyebilmek için Suriye'nin bütün askerlerini Lübnan'dan geri çekmesi, Arap Ülkelerinin aralarındaki çelişkileri silahla halletme politikasını terkederek aralarındaki birliği güçlendirmeleri Filistin ulusal kurtuluş hareketine omuz vermeleri gerekmektedir. Birlik ve mücadele bayraklarını yükselten Filistin ve Orta-Doğu halkları iki süper devletin ve İsrail'li siyonistlerin bütün heveslerini kursaklarında tıkayacaklardır.

Polonya'da işçi sınıfı

Baş.ta.2'de

lım şartlarında Gierek iktidarı halkın temel ihtiyaç maddelerinin fiyatlarında büyük bir yükseltme için karar aldı. Bu karar Polonya'daki büyük çoğunluğun, geniş işçi kitlelerinin ve emekçi halkın çıkarlarını hiç bir şekilde dikkate almayan ve bu çıkarları sovyet sosyal-emperyalizminin ve revizyonist burjuvazinin çıkarlarına feda eden bir karardı. Bu karar buhranın yüklerini halkın sırtına yüklemek için alınmıştı.

POLONYA İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ DURMAMIŞTIR.

Halen Polonya'daki durum hiç de sakin değildir. Çelişmeler hala çözülmemiş ve işçi sınıfının mücadelesi durmamıştır. İşçilerin bu defaki eylemlerinde direk müdahale yolunu seçmemiş olan Sovyet sosyal-emperyalistleri, Doğu Avrupa'daki sömürgeci hakimiyetlerini sağlamlaştırmak ve Batı Avrupa yolunu açık tutmak üzere, Polonya işçi sınıfının mücadelesini boğmak için fırsat kollamaktadırlar. Dün Çekoslavakya'yı işgal eden Brejnev emperyalistleri bugün bunu Polonya'da gerçekleştirmenin yollarını aramaktadırlar.

Revizyonist burjuva Gierek yönetimi yükselen işçi hareketini bastırmak ve revizyonist hakimiyetini sağlamlaştırmak için her türlü yola başvurmaktadır. 25 Haziran olaylarından sonra, revizyonist burjuvazinin baskı ve terörü her yerde kol gezmektedir.

POLONYA İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ REVİZYONİSTLERİN YALANLARINI AÇIĞA ÇIKARIYOR.

Haziran mücadeleleri ve işçi sınıfının bu mücadeledeki zaferi Gierek revizyonist burjuva kliğinin maskesini daha da düşürmüş, revizyonist iktidarın gerçek niteliğini, burjuva diktatörlüğü karakterini gözler önüne sermiştir.

Bu zafer ülkemizdeki TKP, TSİP ve TİP revizyonistlerinin, DİSK'in revizyonist ağalarının karşı devrimci propagandalarını da açığa çıkarmış ve Doğu Avrupa'daki revizyonist burjuva diktatörlüklerini proleterya diktatörlükleri, sovyetler birliğindeki emperyalist imparatorluğu sosyalist sistem olarak yutturmaya çalışan yalanlarını da açığa çıkarmıştır.

Bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de revizyonistler, revizyonist ülkelerdeki sınıf mücadelelerini gizlemek için bunların bir avuç insanın işi olduğunu, bu hareketlerin CIA ajanları tarafından sosyalist iktidara karşı kışkırtıldığını söylemekte ve yaymaktadırlar. 25 Haziran'da Polonya işçileri bütün ülkede kitlesel bir muhalefeti örgütleyerek revizyonistlerin bu yalanlarını yerle bir etmişlerdir. Hiç bir sosyalist ülkede milyonlarca işçi ve emekçi kitlesi [illegible] iktidarlarına karşı harekete geçmezler. Hiç bir sosyalist ülkede, işçilerin iktidarı, kendi sınıfsal temeline, işçilere karşı, onların hayati menfaatlerine karşı harekete geçmez. İşçiler üzerinde ve halk kitleleri üzerinde zor kullanmaz. İşçilere ve halka karşı zora başvuran bir iktidar işçi sınıfının diktatörlüğü olamaz. Polonya'da gerçekler, CIA tarafından kışkırtılan işçileri değil, kendilerine karşı bir saldırıya girişen Revizyonist İhanete karşı yüzbinlerin ayaklanmasını gösteriyor.

Polonya işçilerinin Haziran mücadeleleri, Polonya'daki mücadeleye olduğu gibi, dünya işçi sınıfının emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadelelerine de güç katmıştır. PKP'nin önderliğinde Polonya işçi sınıfı ve halkı, sosyal-emperyalizmin hakimiyetini yerle bir edecek ve ülkedeki revizyonist burjuva iktidarını layık olduğu yere gönderecektir.

Somut Durum ve Yeni Görevler

Baş.ta.1'de

Bütün bunlar, şartların faşistlerin zararına, halkın yararına geliştiğini gösteriyor. Meycut gelişmelerin kesinleşmeye devam etmesi bu objektif durumu, daha da çok halkın yararına çevirecektir. Ancak sertleşen mücadele sonunda siyasi hayatın ne yönde gelişeceğini doğrudan doğruya emekçi halkın ve faşistlerin güçleri belirleyecektir. Günümüzde halkın mücadelesi, çok büyük boyutlara ulaşmasına karşılık, dağınıklıktan kurtulamamış, devrimci ve istikrarlı bir önderlik altına girememiştir.

Revizyonistler, bir yandan 12 Mart döneminin iskartaya çıkardığı mücadele kaçkınlarını devşirerek ve yığınlığın, teslimiyetin propagandasını yaparak; bir yandan [illegible] metotlarıyla geniş kitlelerin toplandığı kitle örgütlerinin önemli kısmına hakim olmuşlardır. [illegible] Revizyonistlerin amacı faşizmin yıkılması değil, Türkiye'yi Rusya'ya daha da bağımlı hale getirmek ve böylece ülkemizde sosyal-faşist bir diktatörlüğün kurulmasına elverişli ortamın oluşmasına katkıda bulunmaktır. Revizyonistler, faşizme karşı kitlelerin mücadelesini "provakasyon" diye karalamaya devam ederlerken DGM'nin yeniden kanunlaştırılmasına karşı alışık olmadığımız kadar gürültülü bir ses çıkardılar. Revizyonistlerin yönetimde olduğu kitle örgütlerinin DGM konusundaki bu sert tavrı almalarının başlıca iki nedeni; geniş kitlelerin DGM'nin kanunlaşmasına karşı duyduğu tepki ve DGM tasarısının revizyonistlerin bu günkü varlığını da hedefleyen bir amaçla hazırlanmış olmasıdır. Faşizmin suç ortağı revizyonistlerin, "demokrasi koruyucusu" kesilmelerine vesile olan bu olay kimseyi aldatmamalıdır. Faşist saldırılar ve cinayetler, dernek basmalar ve kapatmalar, işkenceler, katliamlar, fabrikaların ve çeşitli kurumların faşist çeteler tarafından ele geçirilmesi, demokratik hak ve özgürlüklerin sürekli olarak ayaklar altına alınması karşısında susan ya da arasıra korkakça ve cılız bir ses çıkaran revizyonist DİSK yönetiminin DGM konusundaki sert tavrı, bu açıdan ele alınmalıdır. Hazırlanan DGM tasarısı, DİSK'i açıkça ortadan kaldırmayı da hedefliyordu.

Reformistlere gelince; Onlar da tıpkı revizyonistler gibi, faşizm karşısında halkı boyun eğmeye çağırırlarken oy kaygusuyla hareket ederek şövenizmin propagandasını yapmakta MC hükümeti ile yarışmaktadır. Bu yarış, CHP için kendi mahvına yol açabilecek ölçüde tehlikelidir. Çünkü faşistler, ırkçılık ve savaş propagandasıyla işledikleri Ege buhranını ülkemizdeki demokratik güçleri ezmenin ortamını yaratmada bir silah olarak kullanmaktadırlar. Devrimciler ve CHP içindeki demokrat, yurtsever güçler, bunu gözden kaçırmamalı, Yunan düşmanlığı ve "savaş" çığlıkları arasında azgınlaşacak olan faşist saldırıların CHP'nin varlığını da ortadan kaldırmayı amaçlayacağının bilinciyle savaş kışkırtıcısı ve şöven propagandanın önüne geçmelidirler.

Yaşadığımız dönemin özelliklerini ve muhtemel gelişim çizgisini emekçi halka anlatmak ve kavratmak devrimcilerin en başta gelen görevleri arasındadır.

Sert mücadelelerle geçecek zorlu günler yaklaşıyor... Önümüzdeki ayların mücadeleleri sonucunda, siyasi hayatımızda ya halkın ya da faşistlerin yararına önemli değişiklikler olacağı gün gibi açıktır. Sonucu esas belirleyecek olan yığınların gücü ve mücadeledeki kararlılığı olacaktır.

Geniş yığınların mücadelesi, faşizmin sinir merkezlerine yönelmelidir. İşçi sınıfı arasında MC iktidarına karşı genel grev'e gidilmesi yönündeki talepler gittikçe yaygınlaşmaktadır. Türkiye işçi sınıfı, genel grev'i yürütebilecek potansiyele sahiptir. İşçi sınıfının başlatacağı bir genel grev, emekçilerin büyük bir kısmının desteğini kazanacaktır. Yoksul köylülerin, öğretmenlerin, memurların, öğrencilerin önemli bir kısmı işçi sınıfının başlatacağı genel grevi desteklemeye daha şimdiden hazırdır. Böylece genel grev, bütün halkın faşizme karşı ülke çapında genel direniş'ine dönüşebilir.

Devrimcilerin önemli dikkat etmesi gereken husus, revizyonistlerin ve reformistlerin bir genel grev hareketini kendi siyasi amaçlarına tabi kılmaya çalışacakları, tıpkı 15-16 Haziran'daki gibi, zoru görünce mücadele alanını terkedip burjuvaziye sığınacaklarıdır. Devrimciler, bunu kitlelere sürekli olarak anlatmalıdırlar. Genel grev şiarının iyice yaygınlaşması ve diğer bütün gelişmeler bir arada ele alındığında bunun bir hayal olmadığı görülecektir. Hazırlığı iyi yapılmış, zamanı doğru seçilmiş bir genel grev, ekonomik çöküş ve derin çelişmeler ortasında yuvarlanan MC'yi rahatlıkla devirebilir.

Devrimciler, kitleler içindeki çalışmanın hedefi olarak genel grevi ve genel direnişi almalı, kitleleri her bakımdan buna hazırlamalıdırlar.

Ülkemizde bu çapta ilk defa uygulanacak olan ve burjuvazinin korkulu düşmanlarından biri olan genel grev gibi bir mücadele biçimine küçük küçük, parça parça mücadelelerden geçilerek geçilebileceği akıldan çıkarılmamalıdır. Bunun ilk adımı, gazetemizin ikinci sayısında ortaya atılan "HER FAŞİST SALDIRIDA, HER KATLİAMDA 1 SAAT İŞİ BIRAKMA" ve "DAYANIŞMA GREVLERİ" olabilir. Öyleyse bu şiarları daha fazla yaygınlaştırmaya ve mümkün olan her yerde hayata geçirmeye çalışılmalıdır.

HALKIN KURTULUŞU

Genel greve hazır olalım!

Baş.ta.1'de

Dokuma ve gıda iş kolunda daha da düşüktür; ve bütün iş kollarında işçilik payı %11'dir. Bu ülkemizde işçi ücretlerinin ne kadar düşük olduğunu göstermiyor mu? Kendi istatistiklerinden alınan bu rakamlar fiyat artışlarına büyük patronların karlarına kar katma çabasının yol açtığını göstermiyor mu? Kaldı ki, işçilerin aldıkları ücretin % 25-40'a yakını çeşitli biçimlerde vergi olarak çıkmakta, bunun önemli bir kısmı, teşvik, kredi vb. yollardan tekrar büyük patronların cebine girmektedir.

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin sendikalar arası rekabetin ücret artışını körüklediği ve bu nedenle her iş kolunda tek sendikanın olması isteği hangi anlama gelmektedir?

Sendikalar arası çatışmayı körükleyen, işyerlerinde sarı sendikaları örgütleyen, grev ve direnişleri kırmak için faşistleri işçiler üzerine saldırtan büyük patronlar aldıkları son kararlarla daha da ileri adımlar atarak işçi sınıfının sendikal hürriyetini yok etmek istemektedirler. Onların bu talebi işçi sınıfının ekonomik demokratik mücadelesinin ileri boyutlara ulaşması, patron sendikalarının tutunamaz hale gelmesi gerçeğinden kaynaklanmaktadır. Toplu sözleşmelerde her işkolunda bir sendikayı muhatap alarak diğer sendikaların yaşama şansını ortadan kaldırmak amacındadırlar. Faşist MC iktidarı da yeni tasarılar hazırlayarak bu oyunu başlangıç olarak devlet sektöründe oynamak istemektedir. Onlar sadece istedikleri gibi kontrol edebilecekleri sarı sendikaları yaşatmak, giderek tek tip faşist sendikalara dönüştürmek istemektedirler.

Bugün sendikal özgürlüğün kararlı bir şekilde savunulması devrimci proletaryanın temel bir görevidir. İşkolu sayısının 16'ya indirilmesi, her işkolunda tek sendikanın olması ve bunların tek konfederasyonun çatısı altında toplanması, işçi sınıfının en geniş kitlevi karakter taşıyan sendikalarda örgütlenmesi devrimci proletaryanın faşist, sarı ve revizyonist sendika ağalarını sendikaların başından defetmesi ile gerçekleşecektir.

Fabrikaların kapanmasının gerçek sebebi nedir?

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin sözcüleri fabrikaların kapanmasına sendikalar arası rekabetin ve ücret artışlarının yol açtığını ileri sürmektedirler. Gerçek nedenlerden birincisi, sermayenin az sayıda ellerde toplanması yani tekelleşmesidir. Büyük patronların aşırı kar hırsı ve aralarındaki rekabet bazılarının iflasına bazılarının da daha çok palazlanmasına yol açıyor. İkincisi, sendika hürriyetini yok etmek ve ucuz işgücü kullanmak için gerçekleştirilen kapatmalardır. Bu tür fabrikalar, bir süre sonra patronun bir yakını üzerine yeniden açılmakta, alınan yeni işçiler asgari ücretle ve sendikasız çalıştırılmaya başlanmaktadır. Bir diğer yol da fabrikaların taşınması başka bir yerde tekrar açılmasıdır. Bu daha çok küçük fabrikalar için söz konusudur.

15-16 HAZİRAN DİRENİŞİNİ ÖRNEK ALALIM

Hakim sınıflar, 12 Mart'tan bu yana ilk defa işçi sınıfının sendikalaşma hürriyetine karşı böylesine güçlü bir saldırının hazırlığı içindedirler. 1970'in 15-16 Haziranında işçi sınıfı sendika hürriyetini ve diğer haklarını gasp etmeye çalışan AP iktidarına karşı direnişe geçti. Yüzlerce fabrikanın yüzbini aşkın işçisi fabrikalarından bir sel gibi boşandı. Sınıf dayanışmasının seçkin bir örneğini vererek Türk-İş'li işçiler, DİSK'li işçilerle omuz omuza birlikte yürüdüler. Barikatları parçalayıp, polis ve ordu birliklerini dağıttılar. 15-16 Haziran direnişi hakim sınıfların yüreğine korku saldı. AP iktidarı hazırladığı kanunları uygulamaya sokamadı.

İşçi sınıfının son mücadeleleri birlik ve dayanışma yolunda ileri adımlar atıldığını göstermektedir. Herhangi bir grev veya direnişte çevredeki bütün fabrikaların işçileri grev veya direnişin başarısı için çaba harcamakta, polisin, faşist komandoların saldırısına birlikte karşı koymaktadırlar. Onbinlerin katıldığı, emekçi halkın faşizme karşı nefretini haykırdığı kitle hareketleri yükselmektedir. İşçi sınıfının 1 Mayıs gösterisi sınıf birliği ve dayanışmasının seçkin bir örneğidir. Son olarak siyasi hak ve özgürlükleri ve sendikal hürriyeti gaspetmeyi amaçlayan DGM tasarısına karşı, konulan kararlı tavır faşist MC iktidarını geçici de olsa geri lemek zorunda bıraktı.

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin çeşitli örgütlerinin aldığı son kararlar ve hükümetin hazırladığı tasarılar sınıfın bütününe yöneltilen bir saldırıdır. İşçi ücretlerinin dondurulmasını, sendika hürriyetinin, kazanılmış ekonomik, demokratik ve siyasi haklarımızın gaspedilmesine karşı işçi sınıfı ve bütün sendikalar birleşmeli ve genel greve hazır olmalıdır.

DEVRİMCİ PROLETARYANIN MÜCADELE BAYRAĞINI YÜKSELTELİM!

15-16 HAZİRAN YOLUNDA İLERLEYELİM!

İŞÇİ SINIFINA YÖNELTİLEN FAŞİST SALDIRILARA VE BUNLARIN UYGULAYICISI FAŞİST MC İKTİDARINA KARŞI GENEL GREVE HAZIR OLALIM.